

GJERNINGER ER TRO UTTRYKT

Takk. Det er godt å være her, i kveld, igjen. Jeg vet ikke engang hvordan de fant ut at jeg skulle be for de syke. Alle kom inn for å bli bedt for. Du vet, jeg tror at om du følger Åndens ledelse, er det bra. Det er det beste, det er et Budskap som aldri svikter.

² Nå, jeg satt i rommet i dag, etter . . . en viss forkynner som bare er så kjær til mitt hjerte (tre av dem), tre av mine virkelig gode venner, de fortalte meg at de skulle komme og spise lunsj med meg. Og jeg tenkte, “Vel, det er helt fint,” vet du.

³ Så jeg—jeg spiste bare litt frokost for jeg var sikker på at de kom til å betale for det, ser du, og jeg . . . ha en hel middag. Så 12:00 kom, og 01:00 kom, og 02:00 kom, ingen der ennå. Så var det . . . politiet jaget en kriminell, der nede på gårdsplassen, så jeg gikk ned for å se på den episoden. Jeg kunne ikke finne broder Jack i det hele tatt. Så, kom jeg til å finne ut, at hotellmannen hadde gitt ham galt nummer; og han ringte på feil dør, hele tiden, hvor jeg—jeg ikke var. Jeg vil likevel la ham betale for meg, igjen, en eller annen gang. Han og broder Tracy, jeg var sannelig glad for å se dem og broder Brown i kveld. Det ser akkurat ut som vi bør dra tilbake til Arizona igjen.

⁴ Jeg kan huske da jeg kom gjennom ørkenen her forleden. Jeg fortalte min kone, der tilbake, jeg sa, “Her er hvor broder Jack satt i baksetet i denne lille Chevrolet.” Broder Brown og han kranglet om alt rundt den—den originale skapelsen, om den ble gjort på seks dager eller om den ble gjort på seks millioner år. Den var god.

⁵ De argumenterte sånn, at de gikk ut og tok en håndfull steiner, og en gikk bak en stolpe, og én en annen, og kastet steiner på hverandre akkurat så hardt som de kunne. De kunne ikke avgjøre det på den måten, sa, “Jeg kan springe fra deg.” Ned veien løp de; broder Jack, en kort liten fyr, akkurat så fort han kunne skritte; og broder Young med de lange beina, vet du. Jeg har aldri ledd så mye i mitt liv!

⁶ Deretter, kom broder Jack tilbake i bilen og tok av seg skoene sine. Broder Sharritt hadde gitt oss en stor sekk med appelsiner, og han hadde spist opp halvparten før vi kom til Shreveport.

⁷ Du vet, de gylne dagene, skjønt. Ja, sir, de er gylne dager. Jeg vet det høres spøkefullt ut, morsomt, men det er sannheten. Men vi . . . det er noe med det, som du blir eldre og begynner å dvele ved det i tankene. Du tenker på de dagene og ønsker du kunne leve dem om igjen, det er riktig, våre yngre dager. Og som vi blir eldre, blir det minner. Jeg er så glad det var rent og

hellig, og broderlig fellesskap, i kjærlighet. Vet at vi går til et Land, der vi aldri vil bli gamle, hvor . . . det store Landet, over der, der vi aldri, aldri vil bli gamle eller aldri dø.

⁸ En av våre dyrebare brødre, så kjær for oss alle, han bare krysset over til det Landet. Og hver gang jeg kommer til denne plattformen, tror jeg—jeg tror jeg vil tenke på broder Lyle. Jeg kikket over i går kveld og så lille Judy sitte over der, og mitt hjerte bare hamret, jeg tenkte på hvordan hun følte det. Og jeg vet da far døde hvordan . . . Men vi må bare gå gjennom disse skolene av lidelser for å vite hvordan vårt medmenneske føler det.

⁹ Jeg tror jeg ser på en gammel forkynner venn som sitter her. Jeg kan bare ikke huske navnet hans. Er det riktig, du pleide å be for de syke her, hele tiden, for mange år siden? [Noen sier, "Gerholtzer."—Red.] Gerholtzer, det—det er et tysk navn, jeg kunne bare ikke få fastslått det helt riktig. Broder Tracy, jeg møtte ham der ute. Og jeg har kjent ham i cirka ti år, og jeg sa, "Du har ikke blitt seks måneder eldre på de ti årene." Vi lever i en verden som må opphøre en dag.

¹⁰ Nå, i kveld, var jeg . . . Hadde dere virkelig sent her i går kveld, jeg kommer til å prøve å ikke gjøre det i kveld. For å avslutte min historie; jeg tenkte på, i kveld, å tale over et—et emne *Bortrykkelsen*, av Menigheten. Hvordan tilstandene, som jeg ser det i Skriften, hvilken tilstand Menigheten vil måtte være i for Bortrykkelsen, og hva som vil finne sted rett før Bortrykkelsen skjer, og hvordan den vil finne sted. Og vi tror alle på Bortrykkelsen, gjør vi ikke? Vi tror på Den. Og så, plutselig, Noe bare sa, "Be for de syke, i kveld." Og jeg hadde nettopp spist middag med en liten meksikansk broder der, jeg gikk ned og plukket ham opp på gaten. Jeg antar han er her i kveld, han og hans kone.

¹¹ Og så kommer noen, gir meg et vitnesbyrd. Sa, "Om . . . På grunn av menigheten," sa hun, "det er en mann der, som, jeg tror det var for omtrent et år siden, at han hadde kommet i køen for skjelning." Og jeg tenkte, i kveld, bare å ha en gammeldags bønnekø, som broder Jack og broder . . .

¹² Broder Young Brown pleide å gi ut bønnekortene for meg. Og jeg fant ham virkelig ærlig og grep ham aldri i å selge et kort eller å gjøre noe galt, han er virkelig rettskaffen. Og vi har tatt dem i å prøve å gjøre det, vet du. Så—så vi . . . Broder Young, han var korrekt i sin jobb hele tiden, og trofast. Og jeg husker, han pleide å stå og ta imot kortene, og bringe dem gjennom linjen. Jeg ville be for dem og de ville fortsette videre, nettopp den uforfalskede troen hadde de menneskene, om de bare kunne komme nær deg, så ble de helbredet. Og jeg tror det var tjue ganger så mange helbredelser, sammenliknet med hva vi har nå.

¹³ Så, kom denne historien i kveld om en mann, han er antakelig her nå. Da han var i bønnekøen, for et år siden, et

sted, og—og han hadde . . . sa, i skjelningen ble det fortalt at han hadde hatt kusma. Og legene fortalte ham, etter at kusmaen ble borte, at han aldri kunne få en jentebaby, og han hadde alltid ønsket en. Jeg tror han hadde gutter. Men i visjonen fra Herren, ble det sagt ham, “Men du kommer til å få den jentebabyen.”

14 Og han sa han hadde med den lille jenta her i kveld. Jeg kjenner ikke mannen, kanskje. . . er—er han i forsamlingen, eller den—den personen som jeg snakker om? Noe sted? Jeg vet ikke, noen fortalte om det bare, på utsiden. Åh, her er babyen rett ved siden av, og sitter rett her borte. Det er fint. Det er veldig fint. Hvilken søt liten venn. Var det ikke for at det er så langt å gå forbi alle. . . virkelig søt, liten baby, ville jeg la henne komme ut hit og gi det vitnesbyrdet. Kanskje hun vil i morgen, eller en gang når vi har våre møter.

15 Nå, i morgen tidlig er det Forretningsmennenes Frokost. Har dere annonsert det, jeg antar det? Og så det er fint.

16 Og nå, la oss ha en liten—en liten leksjon om Guddommelig helbredelse. Hvor mange tror på det? Åh, du, det kommer til å bli en flott kveld, når dere har slik tro som det. Folk som tror det, det er dette som behøves. Det er for de troende.

17 Nå, så, jeg fikk meg en blyant og begynte å skrive ned noen tekster og så videre, og så. . . og så banket Billy på døra og sa, “Pappa?”

18 Jeg sa, “Vent bare et øyeblikk, jeg har ikke fått det ferdig ennå.”

19 Han sa, “Men, broder Jack venter på deg.” Så, jeg—jeg måtte komme. Jeg festet, hadde ingen binders, jeg tok en av Medas “johnny-nåler” eller en annen slags nål her som de kaller “hårnål.” Det var dét det var, “hårnål” bare en slags nål. Og—og jeg vet ikke så mye om de tingene, du vet, og jeg bare så den ligge der. Så, for nå å lage en binders her, å skille hva jeg var. . . hadde noen notater for i morgen; skille dem, fra hverandre.

20 Og som jeg blir eldre. . . det pleide å være at jeg bare kunne huske helt enkelt de Skriftstedene og tingene. Men, du vet, liksom vanskelig å gjøre det. Finner du det vanskelig, fortsatt, broder Jack? Det er riktig, ja. Jeg fortalte broder Jack, her for ikke lenge siden, jeg sa, “Du vet, broder Jack,” jeg sa, “Jeg blir slik at jeg ikke kan huske.” Jeg sa, “Jeg begynner å si noe, og jeg må vente.”

Han sa, “Er—er det så langt du er kommet?”

Og jeg sa, “Vel, er ikke det langt nok?”

21 Han sa, “Nei.” Sa, “Jeg ringer til noen på telefonen og sier ‘Hva er det du ønsker?’” Jeg trodde du tullet med meg da, broder Jack, jeg fant ut at det er temmelig sant.

22 Ja, sir. Åh, hvordan man glemmer. Men la oss ha alle våre gjerninger gjort riktig, fordi de er i en bok, et opptak som skal spilles på dommens dag.

²³ Nå, vi er som en stor familie. Og jeg tror ikke vi er opp-koblet i kveld, over hele landet, som da jeg talte mitt budskap i går kveld. Jeg tror det kanskje bare er den lokale forsamlingen her. Så, i går kveld, jeg setter sannelig pris på deres høflighet ved å stå... jeg prøver ikke... jeg prøvde å ikke utnytte broder Jack. Men han har alltid sagt til meg, "Si hva du ønsker." Og så kom jeg bare på plattformen og forkynte en liten doktrine. Men, så vi bare... om noen av mine denominelle brødre.

²⁴ Jeg hadde en drøm, forleden morgen. Jeg drømmer ikke så ofte, jeg er ingen drømmer. Men jeg—jeg drømte at jeg så en mann, en ung kar i lenker, han forsøkte å komme fri, og jeg sa... Noen sa til meg, sa, "De er forferdelige mennesker, ikke ha noe med dem å gjøre."

²⁵ Og jeg så denne unge karen komme fri fra lenkene så jeg bare lot ham være. Jeg tenkte, "Jeg vil bare se hva han gjør." Så da han kom ut, var han en trivelig kar. Og jeg så andre som prøvde å komme seg ut.

²⁶ Nå, dette er bare en drøm. Og jeg gikk over denne veien og jeg så en—en broder, Roy Borders, en veldig god venn av meg, som bor i California. Så ut som det var noe galt, øynene hans var halvt lukket, og veldig stor... kanskje kreft eller noe over øynene hans. Og jeg... noen forsøkte å trekke meg bort fra ham. Jeg ropte, "Broder Borders! I Herren Jesu navn, bryt ut av det!"

²⁷ Og han kunne knapt snakke, og sa, "Broder Branham, det vil måtte trengs noe mer enn dette. Jeg kan bare ikke gripe det, broder Branham. Jeg kan bare ikke gripe det."

²⁸ Jeg sa, "Å broder Borders." Jeg elsker ham.

²⁹ Og noen trakk meg bort, og jeg så, og det var en dame som sto her borte som jeg, da jeg var en liten gutt, pleide jeg—jeg å dra dagligvarer fra dagligvarebutikken til folkene. Og hennes navn er fru Fenton, hun bor i Jeffersonville ennå, en personlig venn av min kone og meg.

³⁰ Og hun sa, "Broder Branham, utfri oss fra dette." Sa, "Dette er et helvetes hus." Og sa, "Du har blitt misforstått." Og sa, "Disse... Og du—du misforsto disse folkene, også." Sa, "Disse er fine mennesker, men..." Og jeg så der borte, og som en veldig stor kjeller, eller—eller store murer, ned under en veldig stor hule; og store jernstenger, tjue eller fem og tjue centimeter tykke. Og folk, fra forstanden, forvridde armer og bein, slo hodet *slik*. Og hun gråt, og sa, "Utfri folket, broder Branham." Sa—sa, "Hjelp oss, vi er i vanskeligheter." Hun sely, jeg kjenner henne, hun tilhører... jeg tror det er Kristi kirke, eller Kristne kirke, kalt for Brødrenes Kirke. Så hun...

³¹ Jeg så meg rundt, og jeg sa, "Jeg skulle ønske jeg kunne." Og fortsetter videre, og ser meg om; og jeg... min lille, spede kropp og—og de veldig, store jernstengene; og de stakkars

menneskene der inne. Og man kunne ikke nå inn til dem, de jernstengene var satt tett sammen. Og jeg så, og de slo hodet sitt som om de var fra forstanden.

³² Og jeg så noe lys som blafret der inne. Og jeg så opp, og der stod Herren Jesus med et—et—et regnbuens lys rundt Seg. Han så direkte på meg, sa, “Utfri de menneskene.” Og Han gikk bort.

³³ Og jeg tenkte, “Vel, hvordan skal jeg kunne sette dem fri? Jeg—jeg har ikke styrke nok i mine armer til å brette de stengene.”

³⁴ Så jeg sa, “Helvetes hus, slipp fri i Jesus Kristi Navn.”

³⁵ Og all knirkingen og smellingen, og—og steiner som ruller, og—og stenger som faller; og folket springer, og roper, “Utfridd!” og skriker av full hals, og alle ble utfridd.

³⁶ Og jeg ropte da, “Broder Roy Borders, hvor er du? Hvor er du? Gud utfrir Sitt folk! Hvor er du, broder Borders?” Jeg har undret meg over dette.

³⁷ Dere vet, broder Borders er veldig skremt. Dere vet om profetien, alle. . . mange av dere, dere som mottar lydbåndene og så videre, angående Vestkysten.

³⁸ Det er menn som sitter rett her, i kveld, som var der da det skjedde (da vi sto der, på en jakttur), og en forkynner som hørte på i går kveld. Med et blindt øye, han kom bare opp der, og han sa. . . introduserte seg selv. Han hadde på seg fargede briller, oppe i fjellet. Han sa, “Broder Branham,” sa, “Jeg er broder McHughes.” Han sa, “Jeg—jeg hjalp til med å sponse et av dine møter en gang, i California.”

³⁹ Jeg sa, “Jeg er glad for å møte deg, broder McHughes.”

⁴⁰ Så det var om lag tjue mann som sto der. Vi var ute på villsvin-jakt. Og jeg sa, dagen før vi gikk opp fjellet, sa jeg til broder Banks Woods. . . Alle dere kjenner ham, en personlig venn. Jeg sa, “Broder Wood, . . .” Tok opp en stein og kastet den opp i luften, og den kom ned. Og jeg sa, “SÅ SIER HERREN, noe er i ferd med å skje.”

⁴¹ Så, han sa, “Hva er det, broder Branham?”

⁴² Jeg sa, “Jeg vet ikke, men innen fire og tjue timer vil du se. Noe er i ferd med å skje. Det er et stort tegn.”

⁴³ Og neste dag. . . det var en sen ettermiddag. Neste dag, rundt klokken ti, var vi i ferd med å dra ut. Alle hadde sine villsvin, og vi stod der. Og broder McAnally, du vet, og alle dem, gjorde seg i stand, og—og broder Borders og jeg; og broder Roy Roberson, en forkrøplet veteran, en veldig kjær, dyrebar venn av meg, og han stod der. Og jeg så opp, og broder McHughes sa, “Broder Branham, kommer noen gang Herrens Engel til syne for deg når du er på disse jaktturene?”

44 Jeg sa, “Broder McHughes, ja. Det stemmer. Men, jeg kommer på en måte ut her for å hvile.”

45 Han sa, “Ja vel, broder Branham,” sa, “Jeg mente ikke å forstyrre deg.”

46 Jeg sa, “Du forstyrret meg ikke.”

47 Og jeg bare kikket meg rundt, og jeg så en doktor som så på øyet hans. Nå, jeg kjente ham ikke, han hadde på seg mørke briller, det er virkelig lyst og solrikt i Arizona. Og jeg kikket på det, og jeg så en doktor som fortalte ham, og sa, “Sir, jeg har behandlet det øyet i mange år, to år, noe slikt som det.” Sa, “Den allergien du har i øyet ditt, gjør at du vil komme til å miste synet ditt. Den eter seg bak inn i synet, og det finnes ingen måte jeg kan stoppe den på.”

48 Og jeg sa, “Grunnen til at du spurte meg om det, er på grunn av øyet ditt. De solbrillene er bare fordi du har et dårlig øye.”

49 Han sa, “Det er riktig.”

50 Jeg sa, “Din doktor,” (beskrev ham) “han fortalte deg, for noen få dager siden, at ‘Du vil komme til å miste synet ditt fordi den—den allergien eter seg inn i synet på øyet.’ Og han har behandlet det i et par år, og han kan ikke stoppe den.”

51 Han sa, “Broder Branham, det er sannheten.”

52 Og jeg begynte å snu meg rundt og se, og jeg så en—en kvinne som var mye eldre enn ham, en slags mørk ansiktsfarge. De kommer opprinnelig fra et sted her oppe i Arkansas. Og så løftet hun opp skjørtet sitt—sitt—sitt og viste beinet sitt til sønnen sin, og hun sa, “Sønn, om du ser broder Branham, så be ham be for mine føtter.” Og hadde lange svulster som hang mellom tærne sine og slikt.

53 Jeg sa, “Din mor er en gråhåret kvinne, og hun trakk opp skjørtet sitt, rullet ned strømpen sin—sin og viste deg sine føtter, og sa at hvis du så meg, fortalte deg å be for henne.”

54 Og han sa, “Åh, nåde.”

55 Jeg så tilbake og jeg så ham stå der uten briller, visjon, jeg sa, “SÅ SIER HERREN, Gud har helbredet øyet ditt, og helbreder din mor, også.”

56 Akkurat da, snudde jeg meg rundt. . . Nå, det er menn som sitter her, som stod der. Jeg sa til broder Roy Borders. . . eller broder Roy Roberson, la min hånd på hans skulder, for han er en veteran, jeg sa, “Broder Roy, kom deg under noe, med en gang, noe er i ferd med å skje.”

57 Han sa, “Hva mener du, broder Branham?”

58 Jeg sa, “Ikke snakk! Kom deg under noe, raskt!” Og jeg snudde meg og plukket opp en spade, der ved siden av plassen, og gikk bort fra dem fordi jeg visste det ville komme der jeg var.

59 Rett ved siden av en stor trang dal, åtte eller ti ganger høyere enn denne bygningen, det er en “boks” dal; idet en ild

kom ned fra Himmelen, som en virvelvind, bare noen meter ovenfor hvor jeg sto. Og kuttet steinene rett ut av fjellet, kom ut gjennom og kuttet toppen av mesquite-trærne, hundre meter ut. Alle sprang, og forsøkte å komme seg i skjul andre steder. Det gikk tilbake opp igjen og klappet som et stort torden. Gikk tilbake opp gjennom himmelen igjen, og kom ned igjen. Den gjorde det tre ganger. Og da det var over, kom de bort og spurte, "Hva betydde det?"

⁶⁰ Jeg sa, "Jeg ønsker ikke å fortelle dere; det var et dommens tegn. Innen få dager, vil et stort jordskjelv treffe i Vest. Og det vil ikke stoppe. California, Los Angeles vil synke. Det går ned. Hun vil gli rett ut i havet." Og to dager etter det, rystet det alaskiske jordskjelvet Alaska.

⁶¹ Og da, det forrige møtet jeg hadde i California, mens jeg talte, og visste ikke at noe skjedde før jeg kom ut på gaten, Det fortalte California, sa—sa, "Kapernaum, Kapernaum, byen som er kalt ved navnet til englene," (det er Los Angeles) "du har opphøyet deg selv til himmelen, men du vil bli brakt ned til helvete. For dersom disse mektige gjerningene hadde blitt gjort i Sodoma slik de har blitt gjort i deg, ville den ha blitt stående til denne dag."

⁶² Nå, de siste få dagene, den store brølingen og smellene. Deretter, ble det her utgitt en vitenskapelig avis, det står, "Den er som en honningkube, den er nødt til å gå under." De bare vet det.

⁶³ Og følg med, vannet vil komme rett tilbake til Salton Sea. Los Angeles er dømt til dom. Jeg forteller dere det før det skjer, så dere kan vite det når det skjer. Jeg talte det aldri av meg selv. Og jeg har aldri opplevd at Han har fortalt meg én ting som ikke har skjedd. Og dere kan være vitne til det. Det er riktig. Når? Jeg vet ikke.

⁶⁴ Jeg gikk ut, og de fortalte meg hva jeg hadde sagt. Og jeg lyttet, gikk tilbake og søkte i Skriften. Dere vet, Jesus sa, nesten med de samme ordene, om Kapernaum; og Sodoma og Gomorra var—var på bunnen av Dødehavet, antag jeg var da. Og senere, omkring hundre år senere, skled Kapernaum ut i sjøen, og den er i havet. Den samme Gud som satte Sodom i sjøen for dens synder, den samme Gud som plasserte Kapernaum i sjøen for sine synder, den samme Gud vil sette Los Angeles i havet for dens synder, den byen av—av korrupsjon.

⁶⁵ Broder Roy Border er skremt til døde. Jeg vet ikke hvorledes å . . . hva det betydde, eller hva. Jeg vet ikke.

La oss be.

⁶⁶ Herre, det er så godt å vitne til ekte lyttere. Vi tror, Herre, hjelp vår vantro. Og vi innser at vi går rett ned veien nå til verdens ende. Akkurat hvilken tid, vet vi ikke. Men den hemmelige borttrykkelsen av Bruden; en av disse dagene, Herre, vil vi bli—vil vi bli forvandlet, og tatt opp med Ham. Og vi venter på den dagen. Forbered våre hjerter, Herre.

⁶⁷ Der er mange, ser vi, som ligger her på disse feltsengene og bårene, menn og kvinner som er bundet av fienden. Det er folk som sitter der ute, kanskje, hvis Du ikke berører dem, vil de dø av hjerteinfarkt. Kanskje noen av dem er oppspist av kreft.

⁶⁸ Og Far, Du kjenner hvert menneskes hjerte. Du vet om det er sant eller ikke sannferdig. Og vi sier disse tingene fordi vi vet hva Du har gjort, Din store makt har utfridd så mange. Vi er vitner til det, selv om de forsøker å fortelle oss at “de ting ikke skjer.” Men det gjør det Herre. Vi er vitner.

⁶⁹ Jeg ber i kveld, Herre, at Du på en eller annen måte vil bygge tro i disse folkenes hjerter, at hver og en av dem vil bli utfridd, alle disse syke og plagede menneskene. Måtte det være så enkelt, Herre, bare la oss, som vi forsøker å undervise Ordet. La den Hellige Ånd ta mine feil, Herre, og korriger dem i hjertene til folket. Og gjør det til en virkelig, virkelig kveld slik at . . . at Han kan legge Seg Selv i hjertet til enhver troende her. Vi setter av denne kvelden for den hensikten, Herre. Må de som ikke er frelst, fremfor alle ting, bli rede; bli gjort rede nå, mens nådens dører fortsatt er åpne. Vi ber om det i Jesu navn. Amen.

⁷⁰ Nå vil vi vende oss til Skriften, å starte med, og i . . .

⁷¹ Noen la en—en lapp her på pulten, hvor det sto at de “tok opp et offer” for meg i kveld. Det var ikke nødvendig, ikke gjør det. Jeg kan ikke gi det tilbake. Jeg husker en gang, Calgary, Canada, vi tok opp et . . . dette offeret ble tatt opp. Broder Jack forsøkte å fortelle meg . . . Min kone som sitter der bak; hun, barna hadde en gammel to-roms som vi bodde i, hun måtte legge et teppe i døren for å holde den—den døra lukket så barna ikke skulle få lungebetennelse. Og hun sa . . . Han sa til meg, sa, “Broder Branham, det er ikke riktig å behandle henne på den måten.” Så, dere husker den saken. De tok opp, jeg har glemte hvor mange tusen dollar.

⁷² Og jeg sa, “Åh, ta det tilbake, broder Jack.”

⁷³ Han sa, “Nå, hvordan skal vi gjøre det?” Så, jeg kjøpte stedet og det er der. Så, til Guds herlighet og ære. Vi beholdt det i et par år, min kone og jeg, som en gave fra menigheten, folket.

⁷⁴ Og så tenkte jeg, “Det høres ikke riktig ut. Jeg brakte ingenting med meg inn i denne verden, det er opplagt at jeg ikke vil ta med meg noe ut.” Så jeg ombestemte meg og delte det opp, og overdro det tilbake til tabernaklet. Så når jeg er ferdig, javisst, en annen Guds tjener, om det finnes en morgendag, kan da bruke det. Skjønner? Så, takk, meget vennlig, venner. Gud velsigne dere for det.

⁷⁵ Nå, i Jakob, Jakobs bok, det 2. kapittel. Vi ønsker å lese, og begynne med det 21. vers.

⁷⁶ Og nå, jeg skal omtrent . . . En liten stund til undervisning, og deretter vil vi begynne å be for de syke så raskt vi bare kan, og bare få så mange så mulig med mennesker gjennom denne

bønnekøen som vi kan. Og la oss, også, også huske...Jeg ønsker ikke å glemme søster Anna Jean og broder Don, og dem, jeg tror de er over i Thailand et sted. Er de ikke? Hvor? Bangkok, og—og misjonsmarkene. Det er så mange ting du tenker på om dagen, du ønsker å nevne for folket. Så når du kommer her, du—du kan ikke komme på det, du er helt oppslukt i den leksjonen.

⁷⁷ Og nå, i Jakob her, det 2. kapittel. Og vi kommer til å begynne med det 21. verset i det 2. kapittel i Jakobs brev, og lese en—en porisjon av Det. Det 21. verset i det 2. kapittel.

Ble ikke vår far Abraham rettferdiggjort av gjerninger da han hadde ofret sin sønn Isak på et...alteret?

Ser du hvordan troen virket sammen med gjerningene hans, og ved gjerninger...ble troen gjort fullkommen?

Og Skriften ble oppfylt, som sier, Abraham trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet, og han ble kalt Guds Venn.

⁷⁸ Nå, mitt emne i kveld...Og hold på din Bibel nå, fordi jeg har flere skriftsteder skrevet ned her. Om vi ikke blir for lenge, så vil jeg referere til mange av dem. Mitt emne er: *Gjerninger er tro uttrykt*. Nå, husk: *Gjerninger er tro uttrykt*. Gjerninger viser at tro allerede har tatt tak, skjønner. Skjønner? Nå, vi velger dette fordi vi...Jeg tror det kanskje kan hjelpe oss å forstå. Lytt virkelig nøye nå, og vi vil gå inn i det som en Søndagsskole leksjon.

⁷⁹ Her uttrykker Jakob i undervisningen sin, fra 1. Mosebok 22:1-9, hva *menneske* har sett i Abraham.

⁸⁰ La oss bare gå tilbake, jeg har på en måte markert Skriftstedene over her. I 1. Mosebok, det 22. kapittel, og det 1. til det 9. vers.

Etter dette skjedde det til, at Gud satte Abraham på prøve, og Han sa til ham, Abram...Abraham, og han svarte, Se, her er jeg.

Og Han sa, Ta nå din sønn, din eneste sønn Isak, som du elsker, og dra til Moria-landet; og ofre ham...som et brennoffer på et av fjellene Jeg skal si deg.

Ser dere, han fortalte ham ikke en gang hvilket det var. Bare sett i gang når Gud taler, må du bare komme i gang. Skjønner?

Og Abraham sto opp tidlig om morgenen, og salte et esel, og tok med seg to av sine unge menn, og sin sønn Isak, og kløvde veden til brennofferet, og brøt opp og gikk til stedet...som Gud hadde fortalt ham om...sagt ham.

Og på den tredje dagen løftet Abraham sine øyne, og så stedet langt borte.

Og Abraham sa til de unge mennene, Bli dere her med eselet; og gutten og jeg vil gå dit bort for å tilbe, og kommer tilbake til dere.

⁸¹ Nå, han hadde i sine tanker, at han skulle dra opp å drepe sin sønn, fordi Gud hadde bedt han om det. Men se på Skriften her.

...Gutten og jeg vil gå dit bort for å tilbe, og kommer tilbake til dere. (Han og gutten.)

Og Abraham tok veden og brennofferet, og la den på sin sønn Isak; og han tok ilden og kniven i hånden; og så gikk de begge . . . sammen.

Og Isak talte til sin far Abraham, og sa, Min far: og han svarte, Her er jeg, min sønn. Og han sa, Se ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet?

Og Abraham sa, Min sønn, Gud vil selv skaffe til veie et lam som brennoffer, så gikk de begge to sammen.

Og de kom til det stedet som Gud . . . fortalte ham om; og Abraham bygde et alter der, og la veden på plass, og bandt sin sønn . . . Isak sin sønn, og la ham på alteret oppå veden.

Og Abraham rakte ut hånden, og tok kniven for å ofre sin sønn.

Og HERRENS engel ropte til ham fra himmelen, og sa, Abraham, Abraham: og han svarte, Her er jeg.

Og Han sa, Legg ikke din hånd på gutten, eller gjør ham noe: for nå vet jeg at du frykter Gud, siden du ikke har spart din sønn, din . . . fra meg . . . din eneste sønn fra Meg. (Hvilken gjerning!)

⁸² Nå, vi ser her at Jakob rettferdiggjør Abraham for hans gjerninger.

⁸³ Men nå, i Paulus, i Romerne, Romerbrevet, det 8 . . . det 4. kapittel, 4:1 til 8. Jeg vil ikke lese alt, men bare lese en del av det.

Og hva skal vi da si at vår far Abraham, har oppnådd, etter kjødet?

For dersom Abraham ble rettferdiggjort . . . (Du husker, tok vi ordet i går kveld, "rettferdiggjort.") . . . ved gjerninger, har han jo noe å rose seg av; men ikke for Gud.

For hva sier Skriften? Abraham trodde Gud, og det ble regnet ham til rettferdighet.

Og til den som arbeider blir ikke lønnen regnet som nåde, men som fortjeneste.

⁸⁴ Nå—nå hva Paulus henviser til her, er hva Gud så i Abraham.

85 Nå, la oss . . . hvis du . . . hvis vi ikke hopper for mye, vil vi gå tilbake til 1. Mosebok, det 15. kapittel, og det 6. vers; 15:6, tror jeg er rett. Vi begynner med det 5.

Og Han tok ham utenfor, og sa, Se nå opp mot himmelen, og tell stjernene, om du er i stand til å telle dem: og Han sa til ham, Slik skal din ætt bli.

Og han trodde på HERREN; og han regnet ham det til rettferdighet.

86 De to mennene som snakket om tro nå: Paulus rettferdiggjorde Abraham av hva *Gud* så i Abraham; men Jakob rettferdiggjorde Abraham av hva *mennesket* så i—i Abraham.

87 Se, nå, Jakob sa, “Han er rettferdiggjort av sine gjerninger.”

88 Paulus sa, “Han er rettferdiggjort av tro.”

89 Men se, Abraham trodde Gud, det er hva *Gud* så i ham; han trodde Det. Men så da han gikk til handling som om det allerede var gjort, det er hva *mennesket* så i ham.

90 Og det er det samme som det er med oss, fordi våre gjerninger uttrykker hvilken tro vi har. Men hvis vi er redde for å handle på hva vi tror, så tror vi Det ikke. Ser du, du er nødt til å tro Det.

91 Abrahams gjerninger uttrykte den troen han hadde på Guds løfte. Nå, husk, Abraham, han var nitti år gammel . . . et hundre år gammel, og Sara var nitti år gammel. Og nå var de langt oppe i årene, forbi barnefødsler, de hadde vært det for mange, mange år siden. Og de hadde levd sammen som mann og kone siden de var unge, og uten barn. Men likevel, Gud sa til ham da han var fem og sytti år gammel, og Sara sekstifem, “Du kommer til å få en baby.” Og han trodde Guds løfte. Han trodde Det. Se, nå, han gjorde alt klart for dette barnet. Se, det er hva *Gud* så, da han trodde Gud; og *mennesket* så hva han gjorde for å uttrykke hva han trodde. (Og det er samme tingen som virker i kveld, på samme måten det er med oss.) Det hadde blitt åpenbart til ham. Se, det hadde blitt åpenbart til ham, så han trodde det slik, og handlet som om det allerede hadde funnet sted.

92 Nå, la oss bare stanse der, bare et øyeblikk. Noen ganger misforstår vi dette. Folk får følelser, og de prøver å handle på følelsene. Det vil ikke fungere.

93 Nå, jeg er lik broder Gerholtzer her, vi er—vi er eldre menn, og vi har vært i . . . dette lenge, og vi har sett fordeler og ulemper, og—og alt sammen. Og å be for de syke, verden rundt, og se de—de menneskenes skuffelser, og se de—de “Halleluja-ropene” fra alle kanter. Så, alt dette, lærer vi av. Nå, da vi var gutter, og vi begynte å forkynne dette, broder Gerholtzer, var det som vi begynte å svømme. Det første, du vet, det pleide å være at jeg dro ut, og jeg ville . . . broder Jack,

jeg har fått broder Brown til å gå med meg ute på gaten, kveld etter kveld, for å prøve og komme til meg selv igjen. Jeg kunne stå der, lik en liten gutt, sprute i vannet, se visjoner, vet du. Og jeg kunne bare stå der til broder Brown . . .

⁹⁴ Jeg husker en kveld, jeg aldri vil glemme, oppe i San Jose eller et eller annet sted. Han kom for å vekke meg, jeg hadde ikke sovet på flere dager og jeg visste ikke at jeg snakket med mannen, men han sa at jeg sa til ham. Og begynte å gråte, “Jeg drar hjem.” Skjønner?

⁹⁵ “Hvorfor,” sa han, “du kan ikke dra hjem. Det er et møte som pågår der nede.”

⁹⁶ Jeg sa, “Vel, jeg vil være klar til å dra hjem i løpet av noen få minutter.” Ser dere, jeg var helt utenfor, nesten, ved siden av meg. Skjønner, jeg var en gutt da.

⁹⁷ Slik du lærer å svømme, vet du, du spruter vannet og går på tvers av bassenget, og “huhhh, huhhh, huhhh, jeg klarte å komme over!” Nå, etter at du lærer å svømme, er takene mer grasiøse, og det “sliter deg ikke ut” så mye. Ser du, slik er det, du lærer hvordan du skal gjøre det; og klare det vanskeligste og klarer det bedre, og det er mye lettere. Skjønner?

⁹⁸ En liten gutt som aldri hadde gått, og som ville prøve å gå ned midtgangen her, han ville falle ned et dusin ganger og bli “utslitt” før han kom dit. Men enhver som vet hvordan man skal gå, en idrettsutøver, ville gå rett ned den midtgangen og ikke engang merke at han gjorde det. Vel, han måtte begynne et sted for å komme, dit han er nå.

⁹⁹ Vel, det er på samme måte med forkynnelse av Guddommelig helbredelse eller noe annet. Ettersom du vandrer, begynner du å lære. Hvis du ikke lærer, er det noe galt. Du må lære, skjønner du, og du må lære hvordan man aksepterer Gud og hva det egentlig betyr.

¹⁰⁰ Vi tillater det, noen ganger sier vi, “Vel, denne fyren hadde ikke nok tro, denne fyren gjorde ikke *dette* eller *det*.” Det er en grunn der for det, det er en årsak. Noen ganger er det ubekjent synd. Du kan helle en liter olje over en person, og skrike til du blir hes, det ville aldri rikke djevelen. Nei, sir! Du må bekjenne det. Det er hva skjelningen gjør, sier “Gå og få det i orden, få det ut.”

¹⁰¹ Men det forsinker slik å gjøre det, ser du. Og så—så resten av dem blir utålmodige, og så sier de, “Åh, jeg blir aldri bedt for.” Men vi ønsker nå å finne en utvei, at . . . hva som finner sted, for det ekte grunnlaget for Guddommelig helbredelse.

¹⁰² Nå, en gave, akkurat som jeg sa i går kveld, “En gave er fantastisk, men du kan ikke basere ditt Evige bestemmelsessted på gaver.” Du kan ikke gjøre det minste størst, og en—en gave er underordnet. Og satan kan etterligne enhver gave Gud har, han kan gjøre noe nøyaktig lik, skjønner, nøyaktig. Derfor, må vi vokte det.

103 Som jeg noen ganger uttrykker angående roping; jeg har sett demoner rope, skjønner. Tale i tunger, jeg har sett demoner tale i tunger. Javisst, han etterlikner Det. Det er ikke en ekte, men det etterlikner Det, ser du, får det til å se ut som om det er ekte. Og noen ganger erklærer folk, som ikke kjenner forskjellen, *dette* å være “ekte” når det ikke er ekte.

104 Og den samme tingen gjør de med Guddommelig helbredelse. De tror, “Vel, det er et hokus-pokus, eller noe slikt.” Det er det ikke. Det er en ekte, uforfalsket tro på at hva Gud har sagt er Sannheten. Og den er forankret! Og når den er forankret, er der ingenting som får den til å endres. Den forblir der. Og derfor, disse snarveiene, . . .

105 Nå, *tro* er “en åpenbaring fra Gud.” Nå, tro er en åpenbaring. Der er hvor jeg ønsker å oppholde meg, der, bare et øyeblikk. Det er en åpenbaring. Han har åpenbart det for deg ved Sin nåde. Det er ikke noe du gjorde. Du arbeidet ikke deg selv inn i troen. Hvis du noensinne har tro, er det gitt deg ved Guds nåde. Og Gud åpenbarer det til deg, derfor er tro en åpenbaring. Og hele Guds Menighet er bygd på åpenbaringen.

106 En baptistprest fortalte meg, for ikke så lenge siden, han sa, “Jeg kan bare ikke akseptere åpenbaring.”

107 Jeg svarte, “Da kan du ikke akseptere Bibelen. Du kan ikke akseptere Kristus, fordi Han er Åpenbaringen av Gud. Han er Gud åpenbart i kjød.” Derfor, er hele kirken bygget på Guddommelig åpenbaring.

108 Jesus sa til (jeg tror det var Peter) . . .sa, Han sa, “Hvem sier menneskene at jeg Menneskesønnen er?”

109 Han snakket med sine disipler. “Og noen sier at du er ‘Elias,’ og ‘Moses,’ eller ‘En av profetene,’ og ‘Jeremias.’”

110 Han spør, “Men hvem sier dere?”

111 Han svarte, “Du er Kristus, den levende Guds Sønn.”

112 Nå, den romersk katolske kirken sier, “Han talte til Peter, ‘På denne klippe vil jeg bygge Min Menighet.’”

113 Protestantene sier, “Han bygget Den på Seg Selv.”

114 Nå, de kunne ha rett. Men, begge er feil, for meg. Det var på den åndelige åpenbaringen av hvem Han var. “Kjøtt og blod har ikke åpenbart dette for deg, Peter. Men Min Fader, som er i Himmelen, har åpenbart dette til deg. Og på denne klippen,” åpenbaringen av hvem Han er; på åpenbaringen: Han er Ordet, og hele . . . “På denne klippe vil Jeg bygge Min Menighet, og helvetets porter kan ikke få makt over Den.” Det viste at helvetets porter ville være imot Den.

115 Abel, ved tro, åpenbaring, (ingen Bibel var skrevet i de dager), ved . . .Abel, ved tro, ofret til Gud et herligere offer enn Kain gjorde. Om hvilket Gud vitnet, “Han var rettferdig.”

Hvordan? Ved tro. Hvordan? Ved åpenbaring! Ved åpenbaring, ofret Abel et herligere offer til Gud, fordi det var åpenbart for ham at det ikke var markens frukter, det var blodet.

¹¹⁶ Det er hvorfor noen mennesker kan tro Det, og noen ikke kan tro Det, noen prøver å liksom-tro Det.

¹¹⁷ I en forsamling med mennesker, hvor en bønnekø kommer gjennom, vil du finne noen . . . og vi kan si, at de alle var gode mennesker. Der er noen som hardt prøver å tro Det, og prøver å arbeide seg inn Det. Noen kan overhodet ikke gjøre det. Og andre, er det bare gitt til, bare av nåde. Nå, det er forskjellen. Skjønner? Det gjør det. Det er den virkelige åpenbaringen, fordi tro er en åpenbaring fra Gud. Det må først bli åpenbart.

¹¹⁸ Jesus uttrykte dette klart da Han sa, "Intet menneske kan komme til Meg uten at min Fader først drar ham, eller åpenbarer Meg til ham først." Dere burde lese det. Det er i Jakob . . . eller Johannes Evangelium 6:44 og til 46. De visste ikke hvem Han var. De trodde Han bare var en vanlig mann. De tenkte Han bare var, slik folk gjør det i dag, en eller annen profet. Han var en profet, Han var en vanlig mann, men det var mer enn det.

¹¹⁹ Akkurat som nevnt i går kveld . . . Når du får boka, kommer du kanskje til å finne det litt forvirrende hva jeg der sa om, "De to Livets bøker." Det er den samme Boken, men én av dem er din naturlige fødsel, den andre er din åndelige fødsel. Den ene leder til den andre, akkurat som en hvetestilk. Vel, nå, når dere snakker om meg, snakker dere om meg som en levende person. Men det er en del av meg her, av personen, som må gå til grunne. Det er Boken som navnet kommer ut av. Men den Evige, den Forutbestemte, den Utvalgte, det navnet kan aldri komme ut av den fordi det bestandig har vært i Den. Det kan aldri tas ut. Dere vil legge merke til det i boken, så dette sparer deg fra å bli forvirret. Du finner det slik. Fordi, jeg tror, broder Vayle, grammatiserte det riktig, det minnet meg om det i dag. Jeg sa, "Det er rett."

¹²⁰ Baptistene tror det er to separate bøker. Og på en måte er det to separate bøker, og en annen måte er det ikke to separate bøker. Jeg består av to separate deler . . . jeg er kropp og sjel og ånd, tre separate deler, men jeg er . . . bare én gjør meg til ett vesen.

¹²¹ Det er bare én ekte Livets Bok. Som det var en—en hvetekime som kommer opp gjennom stilken, og gikk gjennom kvasten, og ut gjennom skolmen, og inn i hveten; hele veien igjennom der, du sier, "Vel, det er en hvete som er der." Det er ikke hveten, det er stilken, men til sammen er det hveten. Ser dere, det er hveten fordi det hele er en stilk, men hveten er hva du snakker om, kornet ved avslutningen. Det andre var en bærer, det må gå til grunne. Og det er det ene—ene stedet det høres ut som du kan få navnet ditt tatt ut av Livets Bok hos Lammet, og det andre stedet der du

ikke kan gjøre det. Så, det er hva det er. Det er alt der i den store åpenbaringen der, som ble gjort kjent i løpet av tiden for de Syv Segl. Hvorfor er det slik, hvordan er det at, noen mennesker ikke kan tro det?

¹²² Jesus sa at “Ingen kan komme til Meg uten at Min Fader drar ham først. Og alle som Faderen har gitt Meg, vil komme til Meg.” Ikke noe menneske kan forstå hvem Han er, eller hvordan Det er, uten at det blir åpenbart for deg ved Guds åpenbaring. Og ved tro på det, handler du deretter. Skjønner? Her ser vi tydelig at Gud er åpenbart i Jesus, og bare de som var forutbestemt til å se det, vil se det. Pass på å lese dette Skriftstedet, jeg sløffet det da, i Johannes 6:44 til 46. Jeg utelot det fordi jeg trodde at vi kanskje ville ha . . . kanskje ikke nok tid til å gå gjennom det, fordi klokken der oppe bare fortsetter å gå.

¹²³ Og så vi . . . Merk deg, “Ikke noe menneske, intet menneske kan komme uten at Min Fader drar ham først. Og alle Faderen har gitt Meg, de vil komme.” De vil gjenkjenne Det. Ikke noe annet menneske kan gjøre det, ingen annen person, uansett hvor god, hvem du er, Det må bli åpenbart for deg. Da ser du hvem Jesus Kristus er.

¹²⁴ Nå, her, den forutbestemte planen er tydelig fremvist. Akkurat som andre frø, er Guds Ord et Frø og må ha jorda forberedt på forhånd. Hvis du sådde frøet, ved bare å kaste den ut på bakken, ville det ikke føre til noe godt, for fuglene ville plukke den opp. Om du kaster den blant tistler og torner, vil de kvele den ganske snart. Jesu lignelse sa det. Så marken må ferdiggjøres først. Så, Gud, i suveren nåde, forbereder hjertet først. Han forberedte deg før verden ble grunnlagt, til å motta Ham i denne tidsalderen. Han forutkjente deg ved Sin forutvitenhet, og bestemte deg til Evig Liv. Han kjente deg, derfor forberedte Han deg.

¹²⁵ Det er årsaken til at du vaklet ut av disse tingene, og vaklet inn i hva du har nå. Det var Gud som ledet deg til plassen hvor Han hadde ordinert for deg å være. Det . . . eller hvis—hvis—hvis denne grobunnen ikke er forberedt på forhånd, kan den ikke vokse. Det er årsaken, troens sæd, når du forkynner tro, ser Herrens skjelning, og ser hva som foregår, og alle Bibelens gaver fungerer. Folk arbeider seg selv inn i det, “Åh, halleluja, jeg tror Det,” og kommer opp, og blir skuffet. Ser dere, marken må være forutberedt. Og du vet når Det treffer den.

¹²⁶ Som den lille ørnen, i går kveld. Da han hørte skriket fra ørnemoren visste Han at, “det er stor forskjell på det og klukkinga fra høna.” Skjønner, fordi han var en ørn fra egget. Ikke . . . han ble ikke gjort til en ørn akkurat da, han hadde alltid vært en ørn. Og en kristen har alltid vært en! Det er årsaken til, skilsmisse, da du ble skilt, var fordi du ble fanget inn i det, skjønner, som dine første forfedre, Adam og Eva.

Du ble en synder av natur. Du ville ikke være det, men nå har du hørt Evangeliet, og “troen kommer av å høre,” åpenbaring kommer av å høre. Det er et aller annet på innsiden av deg.

¹²⁷ En annen mann kan sitte rett ved siden av deg, og si, “Åh, jeg tror ikke den slags. Nonsens! Jeg tror ikke på det. Det er ikke noe ved det!”

¹²⁸ Slik som de gjorde på Pinsefestens Dag, de lo og sa, “Disse menn er fulle av ny vin.” De vet det var . . . Det var en stor ting for dem som opplevde det. Hvorfor? Det var Gud som åpenbarte Seg individuelt. Mens andre lo, gledet disse seg. Det var en individuell åpenbaring, som er tro; tro åpenbart. Hvis det ikke var tro, ville det ikke engang vært der. Det var tro.

¹²⁹ Nettopp sæden må ha marken forberedt først. “Derfor, alle Han forut kjente, kalte Han. Alle Han kalte. . . Alle Han forut kjente, forutbestemte Han.” Hvis du ønsker lese det, Romerne 8:28-34, og også Efeserne 1:1-5. Se, alle Han forut kjente, kalte Han. Alle Han kalte, rettferdiggjorde Han. Og alle Han rettferdiggjorde, har Han allerede herliggjort. Det er ingenting ute av orden. Vi tror det er det, men se i Skriften. Det treffer bare nøyaktig slik Guds Ord sa det ville. I dag, ser vi at Budskapet er avvist. Er ikke dette nettopp hva Skriften sier de ville gjøre? Javisst, alle disse tingene er forordnet av Gud.

¹³⁰ Åh, Det skulle få deg til å vandre lykkelig. Det er problemet vi har i dag, så mye forskjell fra de gamle dagers kristne. Når den ekte, sanne åpenbaringen om Jesus Kristus var Emmanuel som bodde i hjertene til disse menneskene, ble de robuste mennesker. Men i dag er vi formet av denominasjonene, med “Åh, jeg sier deg, de har ikke fått Åpenbaringen. Kom over hit du.” Du er avhengig av *deres* åpenbaring. Hvis ikke deres åpenbaring er i henhold til Guds Ord, så er det galt; min eller noen andres, det er der oppgjøret kommer. Guds Ord forteller hva som er rett og galt!

¹³¹ Enhver sæd må selvfølgelig ha sin jordbunn, så, “Derfor, alle Han forut kjente. . .” Skjønner, Han visste allerede hva som skulle skje. Merk deg, det Jesus sa om Sæden, “Noe falt på klipper, andre i blandet terreng.” Skjønner, der det er torner, tistler, og alt annet, hvor Det ikke kunne vokse. Og andre i god jord, god jord, god jordbunn, som hadde blitt gjort i stand, allerede forberedt.

¹³² Alle menneskene her ute, er som en kylling, han ser seg omkring, og prøver å finne noe. Han treffer bort i *dette*, og han treffer på *det*, men etter en stund kommer det plutselig et Skrik fra Himmelen. Han gjenkjenner Det med en gang, “Det er Guds Ord!” Ser du, han vet Det fordi det er noe som er blitt fortalt til ham i hans hjerte, som åpenbarte ham om Det.

¹³³ Legg merke til, profeten Jesaja sa, “En jomfru skal unnfange.” For et underlig utsagn. Hvordan kunne en—en mann

ved sin fulle forstand si det? Det hadde aldri vært noen jomfru som hadde unnfanget. “En jomfru skal unnfange!” Nå, han bekymret seg ikke over å si Det, han bare sa Det. Hvordan skulle hun kunne gjøre det? Vel, det er ikke hans business! Han. . . Det er bare å si hva Gud sa skulle skje. Gud åpenbarte det til ham, viste ham visjonen; åpenbarte det, og det var riktig.

¹³⁴ Akkurat den samme Gud som fortalte meg at den lille babyen ville bli født ved den mannen som ikke kunne få barn, eller få en jente. Lik andre ting også, hvor rart det høres ut når legen sier, “Det kan ikke skje!”

¹³⁵ Men når Gud sier, “Det kommer til å skje,” kommer det an på hva slags jord det faller i. Husk, profeten sto fram der, og Hans Ord gikk ut.

¹³⁶ Slik som Gud, i 1. Mosebok 1, Han sa, “La der bli lys. La det bli *dette*. La det bli *det*.” Skapte mennesket i Sitt Eget Bilde, i Guds bilde skapte Han dem, mann og kvinne, og det fantes ingenting på jorden ennå. Deretter, finner vi her ut i 1. Mosebok 2, at Han gjorde mennesket i Sitt Eget Bilde. Det var ikke noe menneske til å dyrke jorden, etter resten av skapelsen. Hva var det? Det er Hans Ord, Han talte Det. Og når Han talte, sa Han, “La der bli lys.” Det ble kanskje ikke lys før åtte hundre år etterpå, det var kanskje ikke noe lys, men Han sa Det! Og så lenge Han sa Det, “La der bli et palmetre. La der bli et eiketre. La det bli *dette*,” sæden ble formet ned under det vannet. Det stemmer. Og i sesongen, i tiden, i dens egen sesong, kom den fram! Det kan ikke svikte; det er Guds Ord. Det kan bare ikke feile. Det har blitt uttrykt.

¹³⁷ Nå, Gud snakket til menneskene, en dag, ansikt til ansikt. Men i Moses’ tid, da ilden falt, sa de, “La Gud. . . La Moses tale; ikke Gud, for vi kan forgå.”

¹³⁸ Derfor, sa Han, “Jeg skal ikke snakke med dem slik mer. Jeg skal reise opp en profet for dem.” Det er slik Guds system alltid har vært.

¹³⁹ Nå, her står en profet; nå, han er under inspirasjon; han tenker ikke med sitt intellekt, “Nå, vent et øyeblikk. Hvis jeg sier det, vel, du vet, folk ville tro jeg er gal.” Skjønner, det er hans intellekt; han lyttet til satan der, akkurat som Eva gjorde.

¹⁴⁰ Og så lenge legen sier at, “Du kan ikke leve. Du kan ikke bli frisk. Du kan ikke gjøre *dette* eller *hint*.” Så lenge du lytter til det, vil den Sæden aldri falle i den slags jordsmonn og gjøre noe godt. Den kan ikke det. Men når noe river alt dette bort, og Den faller i den beredte jorden, er det ingenting som kan rive Den ut.

¹⁴¹ Nå, uansett hvor lang tid det tar, det kommer til å skje. Nå, Han sa, “En jomfru skal unnfange.” Visste du at det var åtte hundre år før det skjedde? Gud forut kjente kvinnen, hvem hun ville være, hva hun het, hvor den Sæden ville falle ned. Tror du det? Javisst, det gjorde Han! Og fra selve livmoren ville

dette store underet komme fram. Gud visste om det, Han bare åpenbarte det for Sin profet som var trofast og talte Ordet. Uten engang å tenke på hva Det var, bare sa Han Det. Han prøvde aldri å utgrunne Det.

¹⁴² Hvis du prøver å resonnerer...Hva om denne mannen, denne kvinnen, eller denne mannen som sitter her, eller en eller annen prøver å utgrunne “Nå, jeg har vært krøpling alle disse årene. Legen sier, ‘Det finnes ingen mulig sjanse’”? Vel, det finnes kanskje ikke så langt han kjenner til, og det er sant.

¹⁴³ Men hvis noe kan rive vekk det ugreset, hvis Gud ved Sin nåde; ikke predikanten, ikke noen andre. Men Gud kan plassere en åpenbaring inn i ditt hjerte, at, “jeg kommer til å bli frisk,” da er det ikke noe som kan holde deg sittende der. Det er ingenting som kan holde deg der, du kommer til å bli bra! Men inntil det skjer, kommer du til å være der legen sier at du kommer til å være; helt til det skjer. Det må bli åpenbart. Det er Guds nåde som åpenbarer det.

¹⁴⁴ Nå, legg merke til, Gud kjente kvinnen Det ville komme til. Legg merke til Jesaja, der fantes ingen spørsmål. Jesaja sa ikke, “Vent et øyeblikk, Herre! La...Vent bare et øyeblikk! Hva sa Du til meg, ‘En jomfru skal unnfange’? Vel, nå, vent nå, Far, der—der—der har aldri vært gjort noe slikt som det.”

¹⁴⁵ Han nølte ikke, han bare sa, “En jomfru skal unnfange!” Riktig.

¹⁴⁶ Legg merke til Maria: “Nå, nå Herre, vent et øyeblikk. Du vet jeg—jeg har aldri vært med en mann. Dette er umulig! Ikke noe som dette har noen gang skjedd! Åhhh, åh, nei, ikke noe som dette har noen gang skjedd. Hvordan skal jeg få denne babyen? Jeg har aldri vært med noen mann, så det kan ikke skje! Hm, Engel, du tar bare feil. Jeg har en optisk illusjon. Du vet, min kirke sier, ‘Disse dagene er forbi.’” Nei! Det ville aldri ha falt på et slikt sted som det. Maria stilte aldri spørsmål.

¹⁴⁷ Hun sa, “Hvordan kan det være? Jeg kjenner ingen mann.”

¹⁴⁸ Han svarte, “Den Hellige Ånd skal overskygge deg. Det er slik det kommer til å skje.”

¹⁴⁹ Hun sa, “Se, Herrens tjenerinne!” Ikke noe spørsmål!

¹⁵⁰ Se, Jesaja, da Gud produserte Ordet gjennom tanken (åpenbaring) inn i Jesajas hjerte, falt Det i det rette jordsmonn, det var en profet. Den profeten brydde seg ikke om noe menneskes visdom. Han brydde seg ikke om noe menneskes intellekt. Han brydde seg ikke om noen person. Han var en innviet kanal for Gud, og Gud talte og han talte. Det var alt. Om det såret, eller ikke gjorde det; om det lød som galskap, eller om det ikke lød som galskap; det gjorde ingen forskjell for ham. Det var Gud, ikke mennesket.

¹⁵¹ Og når det Ordet gikk fram, ble Det en Sæd, Det må falle et eller annet sted. Hvis Gud sa Det, må det nødvendigvis være

et morsliv et eller annet sted for Det å falle ned i. Akkurat slik Han sa, "Alle ting er mulig for dem som tror. Hvis du sier til dette fjell, 'Flytt deg,' og ikke tviler i ditt hjerte, skal du få det du sa." Ser dere, det må finnes noe som er riktig!

152 Legg merke til! Nå, ser vi at Jesaja talte Det her.

153 Jomfru Maria, så snart som...Grobunnen var allerede klar. Hun hadde vært en jomfru. Hun hadde ikke "løpt omkring." Grobunnen hadde allerede blitt forberedt, eller forutbestemt ved Guds forutvitenhet.

154 Sa til og med, "Hun var en jomfru." Rett da visste Gud hva hennes navn ville være. For hennes navn var i Livets Bok i Himmelen.

155 Så, Det ble manifestert. Mennesket så da (hos mennesket) uttrykket av Det ved gjerningene, da det allerede var gjort. Nå ser vi tilbake og sier, "Javisst, Det ble gjort," fordi vi ser gjerningene som ble gjort.

156 Noahs gjerninger uttrykte for menneskene, hvordan hans tro var på Guds løfte. Nå, Gud møtte Noah, og Han sa, "Noah, det kommer til å regne. Jeg kommer til å ødelegge hele jorden med vann." Nå, det hadde aldri regnet før, det var en umulighet. Vel, nå, Noah fikk...Sa, "Forbered en ark med de dimensjonene som Jeg vil fortelle deg." Og siden han var en tømrer, begynte han å arbeide og han begynte å svinge tverrøksha, og alle ting for å kutte bordene, og sette den i stand med gofetre, og stryke den med bek nøyaktig som Han sa. Og forestill deg hva folk tenkte om den mannen?

157 De sa, "Den mannen er virkelig gal, fordi han sier, 'Det vil komme vann ut av himmelen,' og der oppe finnes ikke vann." Men, du skjønner, Noah tenkte ikke på det. Hans gjerninger uttrykte for folket hva hans tro var og hva Gud hadde sagt ville skje.

158 Det er grunnen til at ekte kristne skiller seg fra alt annet enn Guds Ord, samme hva folk tenker, hva andre sier. Han er atskilt fordi...Det er ikke noe han bare sier; hvis han gjør, er det ikke lenge før hans gjerninger vil bli gjort kjent. Han vil falle tilbake og gå *den* veien, og slutte seg til *denne* eller *den*. Og starte...Han vil—han vil vise hvem han er. Men hvis han er en ekte, og hvis Guds Ord har fått grobunn inni ham, så kommer Det til å bringe fram Sitt slag, du vil se at den mannen forbereder seg for den store timen. Ser du, det er måten Noah gjorde det på.

159 Moses, men en kjepp i sin hånd, kom for å ta folket fra Farao. Nå, kunne du forestille deg...Moses, Bibelen sier at han ble undervist i all Egypts visdom. Han var smart, han kunne undervise i deres intellektuelle ting. Han var undervist i all deres visdom. Han trengte ikke å forbedre sin utdanning. Nå, tenk du bare på en mann der ute i ødemarken, med all den utdannelsen, og da viste Gud seg for ham og sa, "Moses,

ta denne kjeppen i din hånd og gå der ned til Egypt, og bring Mine barn ut med denne kjeppen du har i din hånd. Bare vinn over alt sammen med denne kjeppen.”

¹⁶⁰ Nå, hva om Moses ville ha sagt, “Sir, bare et øyeblikk, jeg trodde jeg snakket med et intelligent Vesen, denne store ‘JEG ER’ som Du sier at Du er. Nå, hvordan i all verden kan jeg ta denne lille, gamle krokete kjeppen jeg har fått her i hånden min, og ta over en hær på en million menn, bevæpnet med spyd, krigere? Og jeg er ingen kriger, jeg er en sauegjeter. Hvordan kan jeg noensinne gjøre det?”

¹⁶¹ Der var ingen spørsmål! Hvorfor? Hvorfor? Grobunnen i hans hjerte! Han var en forutbestemt person. “Gaver og kall er uten omvendelse.” Gud hadde fortalt Abraham at Han ville gjøre det, og der ble grobunnen preparert.

¹⁶² Og Moses tok denne kjeppen og gikk ned dit og tok den nasjonen ut av en nasjon. Da han kom med en kjepp i sin hånd, og sa til Faraos, “La dem gå!” Faraos gjerningene i Moses, at han hadde tro på hva han skulle gjøre, eller prøvde å gjøre. Han hadde tro på løftet til den Gud som hadde gitt løftet, han gikk ned for å ta over. Ingen annen mann ville ha gjort det, og ingen annen mann kunne ha gjort det, han var ordinert til å gjøre det. Gud, hadde på forhånd, fortalt Abraham at det var akkurat det som ville skje. Og da tiden for løftet nærmet seg, ble det født en liten gutt, et vakkert barn. Og foreldrene, Amram og Jokebed, var ikke redde for kongens befalinger. Ser du, det var noe der, grobunnen var allerede beredt.

¹⁶³ O Gud, jeg håper jeg taler til beredt grobunn, i kveld! Hvis Sæden kan falle på det rette stedet, kommer det til å være noen- . . . Hvis ikke, vil det ikke skje.

¹⁶⁴ Det er den samme tingen. “Hvorfor,” du sier, “broder Branham, det tar det liksom vekk fra oss.” Hvis det gjør det, tar det vekk fra kristendommen, også. Ser dere, du kan etterlikne hva som helst. Men hvis det. . . Hvis Den virkelig faller på, Guds Ord faller på den rette slags grobunn, vil Den bringe fram Sitt slag. Den må gjøre det, fordi Det er en Sæd.

¹⁶⁵ Noah. . . Moses, hans gjerninger, uttrykte tro på løftet til den Gud som han hadde trodd. Faraos mannen, kunne se hva det var. Ikke. . . han kunne ikke se hvordan Moses skulle gjøre det, men han visste at Moses trodde på det han snakket om ellers ville han ikke stått i palasset der med en kjepp i sin hånd. Sa, “Ved denne kjeppen, skal jeg ta dem ut fra deg.” En gammel mann, åtti år gammel, ingen atlet; en gammel mann, lutende skuldre, og skjegg som hang ned til. . . muligens til midjen hans; grått hår, hvis han hadde noe. Og der med den kjeppen i sin hånd, og sa, “Jeg kommer til å ta dem ut, la folket gå,’ SÅ SIER HERREN. Og hvis du ikke gjør det, vil Gud komme til å dømme deg.” Amen! Hvorfor? Det er. . . Se,

det. . . Var han redd? Vel, bare en pil, et spyd, eller noe annet ville ha gjort en slutt på det. Han var fryktløs! Han visste nøyaktig hvor han sto; sa, "Gud vil slå deg, Farao." Ja, sir.

166 For Gud hadde sagt til ham, "Du vil komme til dette fjellet igjen," og han visste at han kom til å dra dit.

167 Halleluja! Vi vet også hvor vi skal dra, ved slutten av denne reisen. Gud har lovet! Det er et Land hinsides floden. Vær fryktløs i ditt vitnesbyrd. Amen. Hvis det er åpenbart for deg, er du fryktløs. Du bryr deg ikke om hele verden. . . hva de sier; du er fryktløs. Når det er åpenbart for deg, "Dette er Sannheten som kommer fra Gud," da vil du være fryktløs. Hvis ikke, kan du ikke være det.

168 David, med en gjeters slynge, uttrykte for hele Israels hær, den troen han hadde på deres Gud. Nå, der var Goliat på den andre siden, og han stod fram der med sin skryting. Mange ganger større enn David, han hadde fingre som var fjorten tommer lange. Og han var en mammut, kjempestor kar, den filisterkjempen. Og her var David, den minste, han var til og med for liten til å være i hæren; for mye spjæling, de kunne ikke bruke ham. Så, hans brødre var der ute i hæren. Og, så, Goliat holdt på med sin skryting.

169 Men David, husk nå, det var åpenbart for David. Han tenkte, "Her er den levende Guds hær, som står i sitt eget land, og der er en skrytende uomskåret filister der ute." Vi kaller ham "kreft" i kveld, vi kaller ham "lammelse."

170 Vel, David var ingen passende likemann for ham, uten noen form for våpen; han var ikke noe tilsvarende motstykke. Den mannens skuldre var kanskje ti, tolv fot tvers over; han var muligens fjorten, femten fot høy. Et spyd lik en vevpinne, muligens tjue fot lang, bladet på den kanskje fire fot tvers over.

171 Og der stod lille David med et lite stykke lær, geiteskinn eller saueskinn, med to strenger bundet til det. Men det var *åpenbart* til ham! Åpenbaringen traff ham! Amen! Han sa, "Den Gud som tok meg ut av bjørnens labber, og som tok meg ut av løvens klør, hvor mye mer vil Han ikke gi meg denne uomskårne filister i min hånd!"

172 Hans brødre, var langt mer i stand til å gjøre det. Saul, raget langt over sin hær. Men, ser du, det var ikke åpenbart for dem. Amen. Der er det: de trodde det kunne bli gjort, de trodde at Gud kunne gjøre det, men det var ikke åpenbart for dem; men det var åpenbart for David. Nå, der er forskjellen, rett der. Hvis det absolutt er åpenbart for deg at Gud kommer til å helbrede deg, vil du—vil du bli det. [Blankt spor på lydbåndet—Red.] Du vil bli det. Jeg bryr meg ikke om hva som er galt med deg, hvordan oddsene er, det kan være verre enn med David og Goliat. Men hvis det er åpenbart for deg!

173 Og legg merke til, da det var åpenbart, ble David fryktløs. Han sa, "I dag skal jeg kutte av deg hodet!" Amen. Det er vår Gud. Ved nåde, i det kritiske øyeblikket da avgjørelser måtte bli tatt, den samme Gud som produserte nåden den dagen, frembrakt i hans hjerte, og slapp troens sæd ned i den lille gutten som krummet ryggen av iver; den samme Gud kan, i dette avgjørende øyeblikket, ta den kvinnen ut av rullestolen; *den* mannen; *denne* kvinnen her; barnet; den . . . ? . . . Om den lille troens kjerne er åpenbart for deg, så bryr jeg meg ikke om hvor lang tid det tar.

174 Legg nå merke til kjempen, på den andre siden, trodde ikke det; det vil ikke kreften heller. Han lo, han sa, "Er jeg en hund? Sender du den ungen ut her for å slåss med meg?" Sa, "Jeg vil plukke deg opp, på enden av mitt spyd, og la fuglene ete ditt kjøtt." Javisst, han hadde alt . . . alt, alt på sin side.

175 Men, du ser, det rystet ikke David i det hele tatt. Hvorfor? Det var blitt åpenbart for ham. Han hadde tro på hva han gjorde. Han visste at han skulle gjøre det. Og han gjorde det, fordi det var åpenbart for ham og han visste hvor han sto.

176 Og hvis Gud bare ville tale det, rett ned i ditt hjerte i kveld, sier "Du kommer ikke til å ligge i den sengen. Du kommer ikke til å sitte i den stolen. Du kommer til å bli frisk," da er det ingenting som kan forandre din innstilling til det.

177 Men inntil det skjer, kan enhver forkynner i verden be, . . . jeg sier ikke at det ikke kan hjelpe deg; det ville det, det ville oppmuntre deg. Men inntil den troen . . . Ser du, helbredelseskraften er i deg. Den kommer ikke fra noen forkynner. Den kommer til deg ved åpenbaring, ved tro. "Ikke ved kraft, ikke ved makt, men ved Min Ånd," sier Herren. "Min Ånd, ved nåde, åpenbarer dette til deg." Og der finnes ingenting som kan ta det bort. Ved tro, åpenbaring! Også, David for å bevise sine gjerninger, . . .

178 Nå, noen av dem sa, "Jeg vet at du er uskikkelig." Broren hans sa, "Du kom hit opp for å se kampen. Nå, kom deg tilbake hvor de sauene er."

179 Han sa, "La meg snakke med Saul, generalen." Skjønner?

180 Og Saul sa, "Nå, sønn, jeg beundrer ditt mot, men, du skjønner, du er ikke noe annet enn en ungdom. Og han er en kriger fra sin ungdom, du er ikke noen passende motstander for ham."

181 Han svarte, "Jeg passet min fars sauer, . . ." Han kunne basere det på noe! Amen. Å broder! Og den Gud som har frelst din sjel, kan ikke Han helbrede ditt legeme? Det er nøyaktig det samme, åpenbart for deg, Han er din Helbreder lik Han var din Frelser. Skjønner? Men det må bli åpenbart først, det er forskjellen. Han hadde noe å bygge sin tro på.

182 Sa, "Nå, dette har aldri hendt før."

183 Men sa, “Den samme Gud som utfridde meg fra klørne til den løven, vil utfri meg fra den uomskårne filisteren.”

“Hvordan vet du det, David?”

“Jeg tror det.”

“Hvorfor?”

“Det har blitt åpenbart for meg.” Og han sa . . .

184 Han visste hva han snakket om. Fordi da kjempen sa, “Jeg skal gjøre deg til fuglemat”; svarte han “Jeg skal kutte hodet ditt av.” Der er forskjellen, ser du. Og han gjorde det!

185 Samson, ble fanget en dag (overrumplet) ute på prærien, og her kom ett tusen filistere over ham. Og han så ned på bakken, og der var det et muldyr som hadde dødd, og han plukket opp det gamle, kjevebeinet, tørt som bare det, og slo løs på de filisterne, slo dem i hodet med dette gamle tørre kjevebeinet fra muldyret, og så vidt jeg vet, falt ikke engang en tann ut av det. Og hjelmene til de filisterne var muligens en tomme tykke (fordi de slo hverandre med krigsklubber på den tiden), for å unngå at de ble slått i hodet. Men han tok kjevebeinet fra det muldyret og slo ned ett tusen filistere, og kjevebeinet brakk ikke. Han bare fortsatte å slå dem, *slik*, etter hvert som de kom fram. Deretter, flyktet de andre til fjellene, ser du, de kom seg vekk fra ham. Hvorfor? Han trodde det! Noen ganger . . . Javisst.

186 Jeg ønsker å fortelle deg noe nå. Handle uvilkarlig på den hjertebanken, på den innskytelsen, slik Josva gjorde, slik Maria Magdalena, alle dem. Akkurat det øyeblikket når noe er åpenbart for deg, grip tak i det. Hold fast ved det, følg uvilkarlig innskytelsen.

187 Ja, det var åpenbart for ham. Han gikk for å møte disse tusener, filistere. Nå hva tror du da de filisterne sa “Nå, se, hvem som kommer der, den lille reka; bare omkring fire-og-en-halv-fot høy, til å begynne med; med sju små krøller hengende nedover ryggen sin, lik en liten mammagutt, ser du; som kommer her med et kjevebein fra et muldyr. Og se på oss, hvilken stor hær vi er! Er ikke det latterlig?” Men hva var det han gjorde? Han uttrykte overfor de filisterne hva som hadde blitt åpenbart til ham av Gud. Han grep kjevebeinet og satte i gang, fordi det var hva Han plasserte i hans hånd; Han plasserte det i hans hånd, det var hva han trodde: han kunne gjøre det! Og ved å gjøre det således, uttrykte han overfor de filisterne hva Gud hadde lagt ned i hans hjerte å gjøre.

188 Johannes Døperen uttrykte sin tro ved sine gjerninger, og da han sa “Der står En i blant dere nå.” Bare tenk på det. Johannes, jeg har Skriftstedet, Johannes 1:26. Han sa . . .

189 De sa, “Du sier at, ‘Messias kommer’? Hva” sa han, “hva er i veien med deg, menneske? Vi har sett etter Ham i firetusen år.”

190 Han sa, "Han står rett i blant dere nå." Halleluja! Det gjør han også i kveld! Hm-hm.

191 Han uttrykte sin tro ved sin åpenbaring, fordi det var åpenbart for ham at . . .han visste han ville døpe Messias. Han var en mann, tretti år gammel. Han visste at Han måtte være der et eller annet sted; han hadde aldri visst hvem Han var, og der sto Han midt i blant dem. Han sa, "Der er Én som står midt i blant dere nå, Han som dere ikke kjenner, og som jeg ikke er verdig til å løсне skoreimene på, men Han vil døpe dere med den Hellige Ånd. Og Han er midt i blant dere nå." Han uttrykte den, sin tro, fordi han visste at han, i løpet av sin levetid, skulle se og døpe Guds Messias. Så, du skjønner, at folk kunne se uttrykksfullheten han hadde, måten han forkynte på og måten han oppførte seg på, tilkjennega at han hadde en sann åpenbaring fra Gud.

192 Nå, for å bevise at den var sann, ut av mengden kom Messias vandrende; akkurat som en helt vanlig ung mann vandrende ned der, kledd som andre menn. Johannes sa, "Se, der er Guds Lam som tar bort verdens synd."

193 "Hvordan kjenner du Ham?"

194 Han svarte, "Han som sa til meg, i ødemarken, 'På Han som du ser Ånden komme ned på, det er den Ene som skal døpe med den Hellige Ånd.'"

195 Se, han kjente Ham fordi det var forventet å være et tegn på den tiden. (Får du tak i Det?) Johannes visste omtrent tiden, fordi han var en profet. Det var åpenbart for ham, at han ville komme omtrent på den tiden, han ville se et tegn. Og da han hadde sett det tegnet, sa han, "Han står i blant dere." Han visste at Det var der.

196 Åh, jeg ser at tegnet for endetiden er her. Jeg ser at tingene som er lovet, for dette endetidens Budskap, skjer (brettes ut) nøyaktig slik Skriften sier. Og jeg vet at tiden er for hånden! Jeg sier det uten å nøle. Jeg tror det er rett for hånden, for jeg ser tegnene som Han sa ville skje rett før den tiden. Det er klart til å skje nå.

197 Johannes uttrykte sin tro på hva Gud hadde åpenbart for ham. Derfor, er gjerninger troens vitnesbyrd. Når de ser at du oppfører deg som om du er helbredet, så vil de vite at du har fått tro for at du er helbredet.

198 Hva forteller vitnesbyrdet? Det forteller dette: "Jeg har det nå, fordi jeg har mottatt Guds løfte. Det arbeider nå i meg. Jeg er klargjort for at det kan skje." Hm-hm. Ser du, det er hva ditt vitnes- . . .dine gjerninger uttrykker. Vel, javisst!

199 Her, for en stund siden, rett etter min siste tur til Afrika; jeg har akkurat vært over der denne våren, men turen før det. Der var et lite barn som hadde klumpfot, og en fot . . .legg som

var kortere enn den andre. Det hadde aldri hatt sko i livet sitt før. Åh, den var verst tenkelig deformert. Og jeg ba for babyen den kvelden, de hadde passet på og sett de tingene gjort, de ba for babyen. Og den neste morgen dro jeg ned, og gikk forbi en skoforretning. Og jeg gikk inn der, og der var mannen og kjøpte et par sko som babyen skulle bruke. Han trodde det! Hm-hm.

²⁰⁰ Lik denne mannen over her, som trodde at Gud ville gi ham babyen. Javisst, han trodde det skulle skje, gjorde klart for det. "Jeg gjør i stand." Skjønt ikke noe fysisk resultat syntes ennå, gjorde det ingen forskjell. Han trodde det, slik som Abraham, "nevnte det som ikke var til som om det var til." Der!

²⁰¹ Derfor, hvis ditt intellekt forteller deg... Åh, her er brodden nå. Hvis ditt intellekt forteller deg at "Dette er Sannheten, Gud er Helbrederen av sykdom," da kan ditt sinn vitne om at "Det er Sannheten," men hvis der ikke er en grobunn i ditt hjerte (tro, å falle i) til å uttrykke det, vil det ikke skje. Nei. Mye. . .

Uansett hvor mye dette utvortes menneske kan resonnerer det med Skriften, og si, "det er riktig," vil det fremdeles ikke virke rett.

²⁰² Hvor mange mottar lydbåndene? Fikk dere talen min, for ikke så lenge siden, *De salvede i den siste tid?* Tror dere det? Se, det ble sagt, "Der vil bli antikrister. Antikrister vil nesten forføre selve de utvalgte, hvis mulig." Kan de det, også? De kan ikke, fordi det er umulig; de er utvalgt. Skjønner? Ja vel.

²⁰³ Men Han sa, "De salvede." Ser du, *Kristus* betyr "salvet," men disse var imot. De var salvet, men anti, imot Kristus i sin lære. Nå, de kunne gjøre hva som helst som de andre kunne gjøre.

²⁰⁴ Husk, nå, du er i en tredelt sirkel, men du er én person. Lik Faderen, Sønnen, og Hellige Ånd, tredelt sirkel, men én Person. Tre egenskaper av den samme Gud: farskap. . . Tre tjenester som: farskap, sønneskap, og Hellige Ånd. Og du er: kropp, ånd, og sjel.

²⁰⁵ Nå, den utvendige kroppen har fem innganger til seg, for å kontakte ditt jordiske hjem: se, smake, føle, lukte, og høre. Innsiden, som er en ånd, har fem sanser: bevissthet, og kjærlighet og så videre. Men på innsiden av den, sjelen, har én ting. Det er der *du* lever.

²⁰⁶ Ånden kan komme her ute og salve deg til å gjøre spesielle ting, og du gjør det, men det betyr ikke at du er frelst. Tenk på det. Kaifas profeterte. Judas kastet ut djevler. Skjønner, Ånden salvet ham. Dette regnet faller på den rettferdige og den urettferdige, ugresset kan glede seg med hveten. Men det er kjernen det kommer an på. Der er hvor dere intellektuelle kan akseptere det, sier, "Åh, javisst, det ser bra ut. Jeg tror det." Det vil fortsatt ikke virke. Nei, sir. Og ånden kan til og med vitne om det, og fortsatt er det ikke slik. Fordi hvis sjelen ikke har

kommet fra Gud, kan den lage all slags etterlikning her ute, men den kan ikke være ekte. Du kan opptre som om du er helbredet, du kan opptre som om du har fått det. Du kan opptre som om du har mottatt det. Kristne kan opptre som om de er kristne, og opptre og være virkelig flinke til det, men det betyr ikke at de er frelst. Ser du, det er nøyaktig rett. Ånden kan være der, den virkelige, ekte Ånd. Den Hellige Ånd kan salve deg, det betyr fortsatt ikke at du er frelst. Det er sjelen på innsiden som aldri dør, den har Evig Liv. Den hadde alltid Evig Liv. Skjønner? Den kom fra Gud, den går til Gud, det er sjelen.

²⁰⁷ Nå, legg merke til dette, det må være slik. Fem, t-r-o-e-n, utvendig; ånd, J-e-s-u-s; på innsiden, d-u. Skjønner? Det er hvordan jeg kan stå her, og se på dere, jeg kjenner ikke noen av dere. Ånden kan salve meg, fortsatt kjenner jeg ikke noen av dere. Men når det på innsiden av innsiden bryter fram, da er det Gud.

²⁰⁸ Det er hvor utsiden kan resonnerer. Ta en mann, sier, "Vel, du vet, jeg—jeg vet at jeg ikke burde drive hor. Men, du vet, at ånden forteller meg at jeg ikke skulle drive hor. Men, du skjønner, langt der nede er fortsatt den tingen der." Se, det styrer i vei, og pass på det.

²⁰⁹ Men når det er dirigert fra innsiden, kaster det ut alt annet. Det er veiviseren. Det er kontrolltårnet, innsiden av innsiden. Sjelen kontrollerer ånden, ånden kontrollerer legemet.

²¹⁰ Så en utvendig hvitvask forandrer ikke saken. De religiøse menneskene den gang, som Paulus kalte "hvitkalkede-vegger," og så videre, de var (utvendig) akkurat som den . . . en troende, og de hadde profetier i blant seg, og alt annet unntatt *innsiden av innsiden* ("sjelen som tviler").

²¹¹ Det er grunnen til at jeg sier at folk kan hoppe opp og ned, og tale i tunger, folk kan rope, legge hendene på de syke, og helbrede de syke og så videre, ved tro; alle disse store tingene ved Ånden, fortsatt gå fortapt. De salvede.

²¹² Legg merke til at Jesus sa, "Bare tro, for alle ting er mulig for dem som tror." Tro og gjerninger er mann og hustru, de arbeider sammen. Ektemannen arbeider med hustruen, hustruen med mannen; de identifiserer hverandre.

²¹³ Lik en mann som sier at han er "gift" og likevel ikke kan frembringe og vise at han har en hustru, da vil du tvile på hans påstand. Skjønner? En mann sier, "Jeg er gift."

"Hvor er din hustru?"

Åh, åh, jeg—jeg vet ikke noe om *det*." Skjønner? Skjønner? Ville være vanskelig for meg å tro ham.

Jeg sier, "Vel, hvor er din hustru?"

"Vel, jeg vet ikke." Jeg—jeg kommer ikke til å tro det.

214 Så, du ser, hvis du har hva du sier at du har, “Jeg har tro,” hvordan skal du vise meg at du har tro? Ved dine gjerninger. Skjønner?

“Jeg er gift.”

“Hvordan kan jeg vite at du er gift?”

“Dette er min hustru.” Skjønner? Der har du det.

“Jeg er gift, dette er min ektemann.”

“Jeg er helbredet.”

“Hvordan vet du det?”

215 “Mine gjerninger viser min tro.” Skjønner? Skjønner? Nå, hva—hva er det du snakker om: din tro er hva Gud ser i deg, dine gjerninger er hva andre mennesker ser i deg.

216 Det er forskjellen mellom Jakob og Paulus her, hvor de forklarer om Abraham. De motsa aldri hverandre, de var begge det samme; gift.

217 Slik er det med tro som ikke frembringer gjerninger, enhver har en rett til å tvile på ditt vitnesbyrd. Kan du nå høre det, før vi starter bønnekøen? Hvis din tro ikke produserer gjerninger sammen med den, kan du ikke få noen til å tro at du er helbredet. Sier, “Vel, jeg vet ikke.” Skjønner? “Vel, ja, javisst, jeg har fått all verdens tro.” Du har ikke. For, hvis du har, fått tro, ville gjerninger være gift med troen. De er mann og kone, den ene—ene identifiserer den andre.

218 La oss tenke på Abraham bare noen få minutter. Abraham fikk den hellige unionen fullstendig, se, han fikk hele tingen i fellesskap. Han kalte de tingene, som var i motsetning til hans tro, som om de ikke fantes; og handlet på samme prinsipp. Jeg kan tenke meg at, etter omtrent tjue år, kom noen og sa, “Far til nasjoner? Hm! Abram, du sa at navnet ditt var ‘Abraham,’ som betyr *nasjoners far*. Hvor mange barn har du akkurat nå, Abraham?” Skjønner?

219 Det rokket ham ikke på noen måte. Bibelen sier, “Han tvilte ikke i vantro på Guds Ord.” Han satte i gang og gjorde det klart, lagde alle babysokkene ferdige med merkene på og alt sammen, han “skulle få en baby.” Det var alt.

220 Til og med Sara sa, “Vet du hva som kommer til å skje? Du vil få den babyen, men jeg sier deg måten vi skal gjøre det på. Hagar er nå min tjenestepike, jeg vil gi henne til deg.” Fordi, polygami var legalt den gang. “Og hun vil få babyen, og jeg vil ta babyen til meg.” Men Abraham trodde ikke det. Nei, han kunne ikke det. Men Sara var inspirert til å gjøre det.

221 Så, Gud sa til Abraham, “Sett i gang og lytt til henne,” men Han sa, “likevel er ikke dette hva Jeg lovet deg. Dette er ikke måten Jeg lovet det.”

222 Følg med nå, han kalte alt “i motsetning til,” og hans legeme som da var utlevd, og Saras morsliv det samme. Nå, han var en gammel mann, ett hundre år gammel. Sara var nitti år gammel. Merk deg nå! Saras utdødde morsliv eller hans utlevde legeme ble aldri tatt med i vurderingen.

223 Lytt til dette.

For det var ikke ved loven, ved løftet om å bli arving til verden, ble gitt til Abraham, eller til ætten hans, men ved troens rettferdighet.

For hvis det var ved loven . . . var arvinger ved loven, er troen blitt ugyldig, og løftet har . . . ingen effekt.

For loven fremkaller vrede: og hvor der ikke er noen lov, er det heller ingen overtredelse.

224 Lytt til dette, nå.

Som mot håp . . .

“Mot håp,” alt håp var ute! Åh, hver gang jeg føler meg litt “nedtrykt,” her er kapitlet jeg går til, Romerne 4, skjønner.

(Slik det står skrevet, Jeg har gjort deg til far for . . . nasjoner,) overfor Gud, Ham som han trodde på, den Gud som gjør de døde levende, og kaller på de tingene som ikke er til som om de var til. (“Gud sa så!” Skjønner?)

Som mot håp trodde med håp, for at han skulle bli far til . . . nasjoner; etter det som var sagt, Slik skal din ætt bli.

225 Lytt nå til det 19. verset:

Og ble ikke svak i troen, og han var ikke opptatt av sitt legeme som allerede var utlevd, siden han snart var hundre år, heller ikke . . . Saras døde morsliv:

Han tvilte ikke i vantro på Guds løfte; men ble styrket . . . gav Gud ære;

226 I en alder av hundre år? Se, hans kropp var nå utlevd (hans manndom), og Saras døde morsliv. Han var . . . Det ble ikke engang tatt i betraktning, da det ble åpenbart for ham. Den sengen blir ikke tatt i betraktning. Du har en lammelse, eller hva enn du har, det kommer ikke i betraktning. Rullestolen blir ikke tatt hensyn til, for den lille gutten. Er kanskje lammet, hva enn det er (jeg vet ikke), det blir ikke tatt hensyn til. Ikke engang tenk på det.

227 “Men doktoren sa, ‘Han vil aldri bli kvitt dette.’ Doktoren sa, ‘Hun vil aldri komme.’” Det blir ikke engang tatt i betraktning.

228 “Vel, se, jeg er en gammel person, jeg er middelaldrende.” Det blir ikke engang tenkt på.

229 Og vi er Abrahams barn (Halleluja!), ikke som Isak var, men hans Kongelige Ætt (gjennom Jesus Kristus) ved den troen

han hadde, Abrahams Ætt kommer fram i de siste dagene for å skinne lik stjernene. Abrahams barn! “Betraktet ikke engang sitt eget nå utlevde legeme.” Ble ikke engang tenkt på! Det ble ikke engang stilt spørsmål om Gud kunne gjøre det eller ikke, Gud sa han skulle gjøre det! Hvordan? Det ble åpenbart for ham. Er det riktig?

²³⁰ Når det er åpenbart for deg, når det virkelig . . . noe . . . Du kan ikke få det til å skje, det må bli åpenbart for deg. Da tar du ikke engang hensyn til noe annet: hvor umulig det er, ikke tenk på hva doktoren sier, du tenker ikke på hva mamma sier, hva pappa sier, hva predikanten sier, hva andre sier. Du bare tar hensyn til hva Gud har sagt!

²³¹ “Han tenkte ikke på sitt eget nå utlevde legeme, heller ikke på Saras døde morsliv.” Det ble ikke engang tatt i betraktning. Åh, du, det bare ryster meg. Utlevd legeme, og Saras døde, morsliv, ble ikke engang tatt i betraktning.

²³² Ingen omstendigheter vil bli tatt hensyn til når troen finner sin grobunn! Når en sædspire fra en mann finner egget i kvinnen, og begge to er forplantningsdyktige, vil noe skje. Halleluja! Doktoren kan si, “Du kommer ikke til få en baby. Jeg kan bevise at dine—dine gener er døde i kroppen din, og hennes egg vil aldri kunne befruktes.” Men la det fruktbare egget, la den sædspiren bukte seg fram til det egget en gang, se hva som skjer; den lille gutten eller den lille jenta kommer på scenen. Hvorfor? Troen har funnet sin grobunn. Gjerninger kommer i arbeid, celle på celle, og her kommer den lille fyren. Amen. Gud, ha nåde med oss. O Gud, hvis vi var robuste kristne slik vi skulle være; hvis vi var menn og kvinner som kunne ta Gud på Hans Ord! Du kan ikke gjøre det før det er åpenbart for deg.

Jeg må skynde meg.

²³³ Legg merke til, Guds hellige tro ble forent med Hans profets hellige gjerninger. Husk, Guds hellige tro ble åpenbart for Abraham. Han mottok det, og derfra startet han med sine hellige gjerninger, ved å tro. Løftets sæd hadde et sted å vokse. Hva om han hadde sagt (Abraham) “Vel, du vet, Sara, når alt kommer til alt, det har gått tjuefire år siden Gud ga det løftet?” Hm-hm! “Hva om noe hadde hendt,” ser du. Men det gjorde ikke det. Gud visste at det ikke ville.

²³⁴ Hva om jomfru Maria hadde sagt, “Vel, nå, vent et øyeblikk! En—en jomfru unnfange? Vel, de vil kaste meg ut av min menighet hvis jeg går og sier en slik ting som det?” Nå, hun ville ha tenkt de tankene hvis det ikke hadde vært den forberedte grobunnen.

²³⁵ Da den profeten sa, “En jomfru skal unnfange,” så var det avgjort. Skjønner?

²³⁶ “Disse tegn skal følge dem som tror.” Hvis en beredt grunn ligger der når det Ordet faller, får Det gripetak. Det finnes ingenting som kan stoppe Det.

²³⁷ Nå, raskt, mens vi avslutter. Se, Sæden hadde en plass til å skjule seg. Gud visste det, ellers ville Han aldri gitt det løftet til Abraham. Lytt nå, virkelig nøye nå. Gud visste hvor det løftet var på vei; Han kalte ikke engang Abraham før han var syttifem år gammel, men han var Hans forutbestemte tjener fra begynnelsen av, likeledes var Sara.

²³⁸ Legg merke til, husk, han hadde ingen Bibel å lese fra. Han hadde det ikke så lett som vi har det i dag, med å lese Hans Ord og se andre som har fått Det. Husk, han hadde Det kun ved åpenbaring, og det er den ekte tingen. Samme var det med Josef, i 1. Mosebok, der fantes ingen Bibel. Husk, Moses skrev 1. Mosebok, 2. Mosebok, 3. Mosebok og 4. Mosebok. Ingen av de karakterene der hadde noen Bibel å lese før etter Moses. Stemmer det? De hadde ingen Bibel slik vi har, å hjelpe oss fremover i vår forkrøplede tilstand. De var robuste menn som . . . var åpenbart til dem av Gud, og der stod de fast. Ingenting beveget dem. Nå, tror du at vi fortsatt kan ha den robuste troen? Hvis Det er åpenbart til deg!

²³⁹ Unnskyld uttrykket, eller vitnesbyrdet denne gang, bare før vi avslutter. Jeg husker at her oppe i “Twin City,” jeg tror det var broder Brown og dem var sammen med meg; og jeg tok Josefs liv, i Bibelen. Og jeg leste Bibelen, at det var en mann som ingenting kunne holdes opp imot! Abraham, Isak, Jakob, og alle de andre, hadde noe imot seg, men ikke Josef. Hvilken mann, en fullkommen mann, et fullkomment bilde på Kristus!

²⁴⁰ Da jeg leste det, begynte jeg bare å gråte, en dag, på mitt lille, gamle hotellrom. Og jeg gikk bort til klesskapet hvor jeg hadde mine klær hengende, lukket igjen døren, og jeg sa, “Gud, jeg ønsker å takke Deg for en mann som Josef, en mann som en gang levde på jorden, en—en mann i kjøtt slik som jeg er, en mann som kunne tro Deg og ta Ditt Ord.” Han ble hatet av sine brødre. Han kunne ikke noe for at han var åndelig. Han så en visjon. Han kunne tolke drømmer. Alle de andre hatet ham for det. Han kunne ikke noe for det, det var bare slik han var.

²⁴¹ Se, det var bare ikke for de andre. De burde ha elsket ham, men isteden for det . . . Da han fortalte dem, noen ganger ting som gikk imot dem, “Åh,” sa de, “her kommer den drømmeren.” Skjønner? Og de hatet ham uten grunn.

²⁴² Jeg sa, “Hvorfor gjorde de det?” Og likevel lot denne mannen seg ikke rokke, han stod fast. Skjønner? Jeg sa, “Takk, Herre. O Gud, takker Deg for en slik mann.”

²⁴³ Og rett da åpenbarte den Hellige Ånd seg til meg, sa, “Du vil få en sønn, og du skal gi ham navnet ‘Joseph.’” Jeg reiste meg opp der og takket Herren.

244 Becky, som sitter bak der, hadde akkurat blitt født omtrent et...hun var omtrent et år gammel. Hun var et keisersnittbarn, det har fulgt min hustrus familie å bli født med keisersnitt; fordi de løsner ikke ut slik en kvinne skulle det, beinene er solide som hos en mann, og hun måtte bli snittet fra sin mor. Og doktoren sa til meg, han sa, "Broder Branham, få aldri flere barn med denne kvinnen." Sa, "Hennes livmor er så tynn som en ballong. Han sa, "Det er bedre at du lar meg slå en knute på de eggstokkene."

245 Jeg sa, "Nei, det vil jeg ikke . . . ikke tenk på noe slikt, 'Dok.'"

246 Han sa, "Vel, du—du—du kommer til . . . Hun burde ikke få et barn til." Sa, "Du kommer til å ødelegge henne," sa, "hun vil dø." Sa, "Vi har hatt en forferdelig tørn her," sa, "du . . . hun klarte det bare så vidt."

247 Og så sa Herren til meg at jeg "skulle få en sønn" og hans navn skulle være "Joseph." Jeg ble ikke redd angående det. Alle, mange av dere, husker det.

248 Jeg gikk ut, og annonserte det, "Jeg kommer til å få et barn; hans navn kommer til å være Joseph." Hvor mange husker det? [Forsamlingen svarer, "Amen."—Red.] Javisst! Alle steder, over hele landet, overalt, fortalte jeg folk, "Kommer til å få en baby; hans navn kommer til å være Joseph."

249 Nøyaktig det samme skjedde med den lille gutten som ble reist opp, fra de døde, i Finland. Broder Jack var tilstedet da det hendte. Jeg fortalte dere, to eller tre år før det skjedde, "Der vil være en liten gutt," hvordan han ville være kledd, hvor han ville ligge. "Gud sa det!"

250 "Hvordan kommer det til å skje?"

251 "Jeg vet ikke! Men det ble åpenbart for meg at det kom til å skje!"

252 Det ble åpenbart for meg, "Jeg skulle dra til Arizona, og der skulle jeg møte syv Engler. Og de ville fortelle meg, om et Budskap som jeg skulle forkynne." Og det var de Syv Segl. Det hendte! Hvor mange husker at jeg sa det? Lydbåndene og tingene vil stadfeste det. Og det skjedde! Magasiner, alt mulig annet, tok bildet av Det. Det Lyset der i luften, de kan ennå ikke forstå Det. Der var det.

253 Jeg husker jeg ringte broder Jack og spurte ham om det, Kristus som sto der, og broder Jack sa, "Det er i Hans herliggjorte tilstand." Skjønner? Jeg elsker broder Jack. Han er en av de beste teologene jeg kjenner til, men jeg kunne ikke bare få det til å stemme helt.

254 Jeg sto der, jeg sa, "Herre, hvordan er dette? Ung Mann her" jeg sa, "med hår lik ull."

255 Og Han sa, "Han har parykk." Merk deg i boken, til og med før det hendte, sa jeg det. Og den dagen da det skjedde, gikk

det opp. Og om du vender det bildet sidelengs, hvis du har fått *Look Magazine* eller *Life Magazine*, vend det sidelengs. Der er Han, helt fullkommen lik, Hofmanns *Kristi Hode*, som ser ned hvor jeg sto; Det er der i magasinet! Hvor mange har noen gang sett Det? Selvsagt, dere har alle sett. Der, ser rett tilbake, beviste nøyaktig at åpenbaringen var korrekt.

256 Hvorfor med parykk? Jo, de gamle engelske dommerne, de jødiske dommerne, pleide å bære en—en—en parykk, de gjør det fremdeles i England; da er han... den høyeste autoritet, han bærer en parykk. Og det viste Ham stående der, med parykk av Englevinger, Han er Alfa og Omega. Han er den Høyeste Dommer, og ingen annen enn Ham. Han ser ut som Alfa og Omega. Og der var Han en ung Mann, ikke, mer enn, tretti år gammel, som bærer en hvit parykk. Viser at Han var den Høyeste, Gud, "Faderen har overgitt *hele* dommen i Sønnens hender." Halleluja! Åpenbaringen er aldri feil! Tal Det likevel, uansett hvordan det lyder, det passer helt med Ordet.

Husk nå, fire år senere, min hustru. . .

257 Vi visste at vi skulle få en baby. Enhver sa, "Er dette Joseph som kommer?"

258 Jeg sa, "Jeg antar at det er, jeg vet ikke, men jeg kommer til å få Joseph."

259 Da den ble født, var det Sara. En mann ringte da til meg, og lo meg midt opp i ansiktet, og sa, "Si meg, vet du hva? Du mente Josephine!" (Den mannen døde. Den mannen døde.)

260 Jeg svarte, "Sir, jeg sa, 'Gud fortalte meg at jeg 'kommer til å få en sønn' og at jeg skulle 'gi ham navnet 'Joseph'!'!"

261 Det var tre mennesker som forlot et visst kirkesamfunn og kom til vår kirke, og hørte meg si det. Da Sara ble født, sa de, "Hm! Han er en falsk profet."

262 Jeg sa, "Vent et øyeblikk, damer, jeg har aldri sagt *når*, heller ikke Gud sa *når*. Han fortalte meg, at jeg 'kommer til å få en. . .' Han skulle. . . ble sagt til Abraham, at de 'kommer til å få Isak,' men Ismael ble født i mellomtiden, men det tok ikke Det vekk." Jeg sa, "Gud sa jeg skal få denne gutten og han skal kalle hans navn 'Joseph.'"

263 Doktoren sa, da han kom opp, han sa, "Pastor, jeg vil knyte de eggstokkene nå." Sa, "Jeg. . ."

264 Jeg sa, "Ikke gjør det!" Jeg sa. . .

265 Han sa, "Vel, du kan kanskje bli gift igjen og fortsatt få den gutten."

266 Jeg sa, "Jeg kommer til å få ham med henne! Gud sa det!" Jeg kunne ikke lese det i Bibelen men det var skrevet på mitt hjerte ved åpenbaring, ved tro; Gud sa det! Ønsket ikke å tvile på Guds løfte ved vantro.

Noen av dem sa; "Du mente 'Josephine.'"

Jeg sa, "Jeg mente 'Joseph.'"

Doktoren sa, "Hun kan ikke få flere babyer."

Jeg sa, "Hun vil få en baby til."

267 Fire år passerte, til slutt skulle hun bli mor igjen.

268 Så skrev en kvinne, (en falsk profeti ble sendt ut over landet) disse ordene, som sa, "I løpet av denne tiden, kommer Meda nå til å dø, fordi jeg ble sendt for å lede Bill." Og det lød videre "Han vil ikke lytte til meg fordi jeg er en kvinne, og Gud kommer nå til å hevne seg på ham ved å drepe hans hustru."

269 Jeg sa, "Gud sendte Jesus Kristus til å lede meg." Skjønner? Og jeg sa, "Jeg er ledet av Ånden."

270 Stakkars lille Meda. Vi hadde en sykepleier som var blitt helbredet der på møtene, dere kjenner alle, fru Morgan, (var en av Mayos sykepleiere, og tok de verste tilfellene). Vel, hun står oppført i papirene som, "død," av kreft, for omtrent tjue år siden, "sarkom kreft," står det i papirene på Baptisthospitalet, i Louisville. Hun jobber som sykepleier, på hospitalet, i—i Jeffersonville, nå. Hun har vært der alle disse årene, fordi Gud sa at "Hun skulle leve."

271 Og, så, Meda elsket henne, og hun sa, "Jeg ønsker at Margie skal være hos meg, Bill, jeg føler ikke for å dra til hospitalet."

272 Jeg sa, "Ikke gjør... Vi elsker Margie, men Margie er ikke vår Gud, Margie er vår søster." Og jeg dro avsted opp til Greens Mill. Hun fikk meg helt oppskaket. Jeg elsker henne selvfølgelig. Jeg dro opp til Greens Mill.

273 Og hun sa, "Bill, tror du jeg kommer til å dø?"

274 Og jeg sa, "Jeg vet ikke, men babyen kommer til å bli født uansett. Du kommer til å få Joseph."

275 Hun sa, "Er dette ham?"

276 Jeg sa, "Jeg vet ikke, Kjære. Jeg kan ikke svare på det, men Gud sa at han 'kommer til å få Joseph,' og vi kommer til å få Joseph. Jeg bryr meg ikke om hva som blir sagt, vi kommer til å få Joseph. For, den samme Gud som har fortalt meg alle disse åpenbaringene, fortalte meg *det*, Han har aldri feilet på noe annet og Han vil ikke feile på det."

277 Jeg reiste opp til, møllen, for å be. Og jeg startet der. Der sto det Lyset og hang mellom to trær, sa, "Dra tilbake til din, der, til Boken."

278 Jeg gikk tilbake til Bibelen, som lå i bilen min. Og da jeg gjorde det, hadde vinden blåst i den over til hvor Natan satt, og David; sa, "Gå og fortell Min tjener David; Jeg tok ham fra det sauefjøsset, fra å fore hans fars få sauer, og Jeg ga ham et stort navn lik den største mann." (ikke alle de—de største navn, men akkurat *som* store menn; gjorde ham aldri til en Billy Graham, men en... ga ham et navn, vet du) Sa, "Jeg har gjort

det, men” sa, “Jeg kan ikke la ham bygge templet, men hans sønn. . .” Og akkurat så snart som Det sa, “Hans sønner,” åh, du store, der var det.

279 Jeg sa, “Joseph?” Det stemmer.

280 Rett ned til huset dro jeg. Og der var den lille skapningen, så stor, hun, hun kunne knapt gå, skikkelig stor, der hun vandret ute på marken. Jeg løp, og kastet mine armer rundt henne, og jeg sa, “Kjære! Joseph kommer. Joseph er underveis.”

281 Enhver vet at, ved keisersnitt, kan du ikke føde babyen. Den natten ble babyen født, vannet gikk, og alt annet.

282 Neste morgen, klokken sju, reiste vi bort til hospitalet, doktoren sa, “Åh, nåde, du godeste.”

283 Jeg kysset henne farvel, og sa, “Kjære, det vil ikke ta lang tid før, Joseph vil være her.” Hun gikk rett opp trappen, slik, til operasjonsbordet.

284 Etter få minutter, kom sykepleieren ned, sa, “Pastor Branham?”

285 Jeg sa, “Ja, frue.”

286 Hun sa, “Du har fått en fin, gutt, på 7 pound.”

287 Jeg sa, “Joseph, sønn, velkommen.” Ja, sir! Hva? Hva? Hva er det? Det var ikke skrevet i Bibelen at det skulle skje, men den samme Bibelens Gud som åpenbarte det for Abraham, vi tenkte ikke på hennes døde livmor, at det var umulig at det kunne skje slik. Du tviler ikke på Guds løfte ved vantro, men du gir lovprisning til Gud, vet at det kommer til å skje! Jeg bryr meg ikke om hva doktoren sier, alt annet vil komme på alle slags måter, men ikke tro det du, det er djevelens løgn. Ja, sir, sannelig. Tro setter i gang, sammen med gjerninger, å skape løftet. (La oss skynde oss.)

288 Helt nøyaktig som det står, “Skjøgen Rahab,” sier Jakob, “ble rettferdiggjort ved gjerninger.” Men hvorledes? Hennes tro!

289 Hun sa, “Jeg hører at Gud er med dere.” Hun ønsket ikke å se hvordan Josva hadde håret sitt, eller hvordan han var kledd. Hun sa, “Jeg forstår at Gud er med dere.” Det var alt som trengtes, hun var klar.

290 Akkurat som sann visjon i dag, (jeg avslutter om et øyeblikk) sanne visjoner fra Gud i dag, det er løftes Ordet for dagen. Sier, “Disse visjonene, broder Branham, hvor får du dem fra?” Folk trår feil angående det. Sier ikke Apostlenes gjerninger 2:17, “Det skal skje i de siste dager at deres unge menn skal se visjoner, deres gamle menn skal drømme drømmer”? Stemmer ikke det? Det er hva Bibelen sier.

291 Ja vel, hvis det er slik nå, se også i Malakias, det 4. kapittel, og finn ut om det ikke er lovet for i dag. Hvordan kan du ha tro i Det? Bibelen sier det!

292 Du kan nå ta Lukas 17:30 og lese det. Jesus sier, “Som det var i Sodomas dager, slik skal det være ved Menneskesønnens komme.” Akkurat som det var ved Sodoma. Nå, se på verdenssituasjonen i dag: sodomitter. Se på Billy Graham og Oral Roberts, de to vitnene, som er der nede og vitner for de denominelle kirkesamfunnene. Den ene til metodistene, baptistene, og presbyterianerne; den andre til pinsevennene. *Denne ene, den ene og den andre.*

293 Men husk, Abraham var ikke i Sodoma, han var allerede kalt ut. Og der var *En* som var med ham og snakket med ham! Og den *Ene* som oppholdt seg der og snakket med ham, viste *ham* et tegn. Med Sin rygg vendt, sa Han at Sara kommer til å få den babyen som han hadde ventet på. Amen. Med ryggen Sin vendt. Og han kalte Det, “Gud, Elohim.”

294 Nå, det får det til å skje i dag, fordi vi har tro. Og jeg vet dette er av Gud, fordi dette og andre Skriftsteder peker på denne tiden. Åpenbaringen 10, sier at “i tiden for den syvende engels Budskap, når han begynner å la sitt Budskap lyde ut,” ikke i et helbredelsesmøte, men Budskapet som følger helbredelsesmøtet.

295 Jesus gikk ut og forkynte. Han sa, “Han helbredet de syke og alle ting. Åh, den unge Rabbien, Profeten, Han er en stor Kar. Vi ønsker ham i vår kirke.”

296 Men en dag sto Han frem, sa, “Jeg og Min Fader er Ett.” Åh, du store. De ønsket Ham ikke lenger da. Ja. Åh!

297 “Uten at dere spiser Menneskesønnens kjøtt, og drikker Hans blod!” Han forklarte Det ikke. Sa, “Uten at dere spiser Menneskesønnens kjøtt, og drikker Hans blod, har dere ikke noe Liv i dere.”

298 Vel, jeg forestiller meg at noen doktorer og sykepleiere sa, “Denne fyren er en vampyr, som prøver å få oss til å drikke blodet sitt.” Ser du, de forsto Det ikke. Han visste det.

299 Men de disiplene, de kunne kanskje ikke vært i stand til å forklare det, men de satt der og trodde Det likevel, amen, for Det var åpenbart for dem. Ja, sir. De visste Det, Skriften hadde erklært Det.

300 Det kunne således bli spurt meg om dette, du kunne kanskje si, “Hvorfor har du tro til å stole på disse visjonene, siden—siden der er så mange falske etterliknere som går ut?”

301 Jeg kommer til å tale litt, bestemt, nå bare for et øyeblikk. Når så mange falske etterliknere er rundt om, husk, min broder, det er også talt om at de skulle være her på samme tid. Det er nøyaktig, slik som det var på Moses' tid. Moses gikk ned og utførte Guds gjerninger fremfor folket, og der sto Jambres og Jannes. Men hvem var først ute med å gjøre det? Så disse andre var etterliknere, fordi der måtte først

være en original som de kunne etterlikne. Hvis de hadde vært originalen. . . Hm-hm. Nei, vi er ikke—vi er ikke fortapte. Vi vet hvor vi står, skjønner, ser du, ved Skriften og ved Guds åpenbaring. Det er grunnen til at dere fortsatt står.

³⁰² “Vel, *denne* mannen, han ser visjoner og så videre. Han gjør *dette*, og løper rundt med *denne* mannens hustru. Han tror på—på tre guder, og alle disse tingene.” Det ryster ikke Det på noen måte. Og her er én ting de ikke kan etterlikne: Ordet! Legg merke til dette. De kan ha alle disse tingene, de kan tale i tunger, de kan rope, danse i Ånden, og fortsatt være djevler. Hm-hm. Det stemmer. Det er riktig. Men dette Ordet bedømmer dem. Skjønner? Det er helt riktig. Dette er hvor det kommer. Som Moses, og Jambres. . .

Og husk, Han sa, “Som Jambres og Jannes sto Moses imot, vil disse etterliknerne stå frem på jorden i de siste dager igjen.” Sa Han det? [Forsamlingen svarer, “Amen.”—Red.] Vel, vi fikk dem.

³⁰³ Men det rystet ikke Moses. Når Moses snudde seg rundt og gjorde et mirakel i Herrens Navn, sto de etterliknerne her, og gjorde den samme tingen. Det stoppet ham ikke, og sa, “Vel, jeg antar det er best jeg slutter og forlater feltet.” Han sto fast der. Hvorfor? Det var åpenbart for ham. Halleluja! Han visste ved Guds Ord. Han visste at Ordet til slutt ville hamle opp med dem. Han visste at der ville komme en tid da Ordet ville manifestere Seg Selv, og de kunne ikke komme noe lenger.

³⁰⁴ Så jeg har visst dette, alle disse årene, ser du, det er riktig, at den tiden ville komme. Ethvert mirakel som Gud sender, et ekte mirakel, er der alltid en forandring i hele systemet. Hvis Gud sender noe til menigheten, og det gamle systemet ikke ble forandret, sendte Han det forgjeves. Når et budskap går ut med tegn og undre, er der et Budskap som følger det. Da Jesus gikk ut og helbredet de syke, så fulgte Hans Budskap, “Jeg og Min Fader er Én. Jeg er Han.” Skjønner? Se, de—de trodde ikke Det. De trodde Hans mirakel. Sa, “Hvis dere ikke kan tro Meg, tro de miraklene, for de vitner for dere om, Hvem Jeg er.” Åh, du store. Glory! Hvem var først? Moses! Så etterliknet de ham. Men de store sannheter forblir de samme om rett og galt, de kan ikke akseptere Budskapet! De kan ikke akseptere det ubesmittede Budskapet, fra Guds Ord.

³⁰⁵ Jeg bryr meg ikke om, Judas kunne ha gjort alle slags tegn og undre; men, da han kom for å motta den Hellige Ånd på pinsefestens dag, viste han sine farger. Den djevelen kan komme så langt som til å etterlikne rett den riktige tingen, hva dette Ordet angår, men han kan ikke ta hele Ordet. Han kan bringe det helt opp, så langt som til ett Ord lik Eva gjorde det, djevelen gjorde det med Eva, men han kan ikke krysse alt. Fordi det eneste. . . alt er Kristi Legeme. Ser du, Ordet nå. Heller ikke kunne. . . De kunne ikke, kan ikke ta Budskapet nå,

heller ikke kunne Jambres og Jannes ta Moses sitt Budskap. De kunne ikke gjøre det. Deres etterlikninger ble gjort kjent, fordi de kunne ikke være i stand til å følge Guds stadfestede Ord ved Hans salvede profet. Skjønner?

³⁰⁶ De kunne ikke følge med Israel ut. Hvorfor? De var denominelle, egyptiske babyer! De kunne ikke følge det Ordet. Hvis de gjorde, måtte de forlate Egypt. Nilen, alt, som var godt for dem, og de kunne ikke gjøre det. Selv om de kunne etterlikne gjerningene, og gjøre hva Moses gjorde, men deres dårskap ble manifestert da tiden kom for å reise. Da øste Gud det virkelig ut, på dem.

³⁰⁷ Det samme nå! De kan kanskje gjøre alle slags falske etterlikninger og ting, det gjør ikke noe annet enn bare å forsterke den riktige tingen. Og ethvert troende barn vet at det er Sannheten. Hm-hm. Her ser du det klart, så, gjerningene av deres dårskaps etterlikninger. Hvis dine—hvis dine gjerninger er det sanne Ordet og stadfestet av Det, ved din tro, vil det manifesteres, som et Guds løfte, i Sitt opprinnelige skrevne Ord.

³⁰⁸ Jesus sa, “Hvis Jeg ikke gjør gjerningene...” Lytt nøye! “Hvis Jeg ikke gjør gjerningene...” La meg legge dette til Det. “Det vil si, hvis Jeg ikke gjør det Skriften forteller dere at Jeg skal gjøre, så...gjøre det i Min tid, når Jeg kommer, hva Messias var antatt å gjøre når Han kommer. Hvis de tingene som Jeg gjør, hvis Gud ikke stadfester det Ordet som Han sa ville skje, hvis Mitt liv ikke får det Ordet til å leve nøyaktig slik Det sa Det ville gjøre...” Ikke gå glipp av dette! Jesus sier, “Dere vet hva Messias skal gjøre. Så, hvis det Ordet som er skrevet, og Det så ikke manifesterer Seg Selv gjennom Meg, så er Jeg ikke Ham.” Amen! “Da er den dagen Jeg snakker om feil, hva Johannes sa om Meg var usant. Og da hvis Jeg ikke er den Messias, hvis de gjerningene som Messias var antatt å skulle gjøre. Han skal være ‘Herren deres Gud skal reise opp en profet lik meg,’ og dere har ikke hatt en profet på hundrevis av år. Og hvis de gjerningene som Jeg gjør, som Gud lovet, hvis de ikke blir manifestert i Mitt nåværende liv, så er Jeg ikke Ham. Men hvis det lovede Ord for denne tiden blir manifestert i Meg, så er Jeg Ham og løftet er kommet til dere.” Åh, du store, kan ikke se at Det kan bli tydeliggjort noe bedre! “Hvis løftet ikke...” Åh!

³⁰⁹ “Så hvis løftet for den dagen er manifestert i Min tjeneste,” sa Jesus, “så er Jeg Ham. Så hvis dere knapt kan tro hvem Jeg er, så se på de gjerningene som er lovet for denne dagen.” Amen! “Se på de gjerningene som var lovet. Hvis ikke de gjerningene blir oppfylt, alle i Meg, så tro Meg ikke, for da har Jeg fortalt dere galt. Om dere ikke kan tro Meg, bare se hva Bibelen sier skulle skje på denne tiden. Hvis det ikke hender, så er det ikke rett. Hvis disse falske tingene ikke er her, og alle disse andre tingene, og tingene som er

antatt å skulle skje; hvis det ikke er her, da tar Jeg feil. Men hvis det er,” sa Jesus, “da er Jeg Ham.” Amen! “Jeg er Ham som var lovet skulle komme.”

Åh, du store, de samme gjerninger var lovet, på Hans dag, stadfestet *Ham* å være den Messias. Tror dere ikke det? [Forsamlingen svarer, “Amen.”—Red.]

³¹⁰ Vel, nå, broder, hvis gjerningene i Lukas, det 17. kapittel og det 30. verset, Jesu Kristi løfte, like før Hans komme, at verden vil vende tilbake til Sodoma og budbærerene vil stå frem, og tingene vil bli gjort nøyaktig det samme; hvis det ikke finner sted, så ikke tro meg at jeg har fortalt dere Sannheten. Men hvis det skjer, tro da at Det er Ham, “På den dagen skal Menneskesønnen bli åpenbart.” Amen! Menneskesønnen vil bli åpenbart i et legeme av kjøtt, dere folk Menigheten, nøyaktig det samme som det var før Sodomas dager, en utkalt gruppe borte fra dem alle sammen, satt til side, som tror Guds løfte. Glory!

³¹¹ Så, de gjerningene som den Hellige Ånd gjør i dag, ved disse visjonene som aldri tar feil, løfter som aldri tar feil, alle apostoliske tegn lovet i Bibelen, i Malakias 4, og, åh, Åpenbaringen 10:7, alt sammen er blitt oppfylt; og vitenskapelig bevist, på alle slags måter. Og hvis jeg ikke har fortalt dere Sannheten, ville ikke disse tingene skje. Men hvis jeg har sagt dere Sannheten, bærer de vitnesbyrd om at jeg har fortalt dere Sannheten. Han er fortsatt den samme, i går, i dag, og for evig, og manifestasjonen av Hans Ånd fanger opp en Brud. La den troen (åpenbaringen) falle inn i ditt hjerte, for “*Dette er tiden.*”

La oss nå be.

³¹² Kjære Gud, Han som ble manifestert i kjød i personen Jesus Kristus, som sto opp fra de døde, den tredje dagen, ifølge Skriften, og steg opp i det Høye, og sendte disiplene ut for å lære hele verden, og sa, “Disse tegn skal følge dem som tror.”

³¹³ Gud, til pinsemenigheten i dag, restaurasjonen av gavene; må, disse menn, Herre, kanskje noen av dem er tilstede her, noen av dem hører lydbåndene rundt om i verden, må de innse at dette er utkallingen av Bruden, ikke et pinsebudskaap. Pinsebudskaapet var å restaurere gavene tilbake til Menigheten. Men dette er utkallingen av Bruden, et annet Budskap som skulle komme rett før Sodoma skulle bli brent. La dem forstå, kjære Gud. Tro, jeg tror Dette, fordi Det er åpenbart ved Din Ånd gjennom Guds Ord og har blitt bevist og stadfestet for hele verden. Visselig, Herre, som en minoritet, Dine grupper har alltid vært på den måten. Men Du sa, “Frykt ikke, lille flokk, det er deres Fars gode vilje å gi dere Kongeriket.”

³¹⁴ Så, Gud, jeg ber, at menneskene vil se bort fra sitt intellekt, og se vekk fra hva de kanskje tenker er riktig, og se inn i Skriften. Og som det ble talt i går kveld, la folket

her tenke som dronningen gjorde i dagene før Babylons store ødeleggelse, hun sa, "Der er en mann blant dere som heter 'Daniel,' som var i deres fars kongerike. Pinsens far var i hans kongerike, og Han fjerner all tvil."

³¹⁵ Og nå, Herre, la den Hellige Ånd som var i pinsens kongerike, kongerike som var i Martin Luthers, i John Wesleys, og—og ned igjennom til John Smith og Alexander Campbell, og ned igjennom tidene. Han er Oppløseren, Han fjerner tankene. Og folket i Luthers dager, den mannen, "Den rettferdige skal leve ved tro." Metodisten, Han fjernet all tvil, om at, "De skulle—de skulle bli helliggjort." Og på pinsefestens dager, talte de i tunger, ga Åndens manifestasjoner med Guddommelig helbredelse og så videre, Det fjernet all tvil i pinsefolkets hjerte. Men, O Gud, de denominerte seg. De gikk rett tilbake og tok menneskers idéer. Derfor, når Bruden nå blir kalt som Du har lovet her i Skriften, har lest Det fremfor verden, kveld etter kveld, og vi vokter Det med våre øyne. Gud, må Det fjerne all tvil i menneskenes hjerter. Må de raskt fly til den åpne Sønnen, for å modnes, å bli tatt inn i kornladen og ikke bli etterlatt blant stilkene for å bli brent, men må de gå til kornladen i kveld. I Jesu Kristi Navn. Amen.

Takk for oppmerksomheten deres. La Gud handle med ditt hjerte.

³¹⁶ Nå, har du . . . Vi har gitt ut bønnekort. Nå, vi skal bruke omtrent tjue minutter nå, på en bønnekø. Vi ønsker å stille på rekke svært raskt, og komme tvers over plattformen og be. Og nå, jeg vet ikke hvor mange kort som er gitt ut. Jeg har ikke engang spurt Billy om noe. Jeg sa bare, "Ga du ut . . . Gå ned der og gi ut noen bønnekort." Og han kom tilbake og plukket opp sin mor og meg og dem opp, bare for en stund siden. Nå, jeg—jeg . . . gjorde . . .

³¹⁷ Vel, begynte du med hundre, eller en, eller en til hundre, eller hva? [Broder Billy Paul svarer, "En til hundre."—Red.] En til hundre. Ja vel.

³¹⁸ La oss ta bønnekort nummer en. Hvis du har fått det, hold opp din hånd så jeg kan se. Hvis du ikke kan . . . Hvis du kan stå opp . . . hvis du ikke kan det, vil vi hjelpe deg. Bønnekort nummer en, vær rask. Hvem har det? Hva var det du sa? A, nummer en. (unnskyld meg) A, nummer . . . Denne damen her, har du det kortet? Komme rett hit, vil du dame? A, nummer to. Har en eller annen, fått det? Løft hånda raskt. Rett her, dame, kom. Nummer tre. Fått et kort? Du har fått et kort? Ingen av dere har noe kort, ingen av kortene? Hm? Ja vel, dere behøver ikke ha det. Tre, fire, fem. A, en, to, tre, fire, fem. La oss se, der er en, to, tre, fire, fem. A . . . Ja vel, her de . . . Fem, seks, syv, åtte, ni, ti. Ja vel, still dere bare opp, bare begynn å stille dere på rekke.

³¹⁹ Nå, hvis du ikke kan komme, vink slik med hånden din så de kan bære deg. Jeg har spurt disse menneskene her, de som ikke har kort. . . Behøver ikke å ha det, jeg bare spør dere. Se nå, dere—dere som er krøplinger her, jeg antar han måtte komme tidlig, fordi, han, jeg bare sa til ham, “tidlig.” Nå, du trenger ikke å ha et kort, hvis du har den troen som jeg har lært deg. Ser du, hvis det er åpenbart for deg, er det i orden. Hvis det ikke er åpenbart, om du så hadde vært i et dusin bønnekøer, ville det ikke hjelpe det minste. Du vet det? Tror dere det? Skjønner? Jeg kan kanskje be, jeg kunne gjøre alt jeg kan, gå ned på mine knær, og legge hendene på deg, salve deg med olje, på enhver måte du måtte ønske, og be. Inntil Gud, ved nåde, åpenbarer det i ditt hjerte, at “Det er over,” så er det gjort. Du trenger ikke engang å være i bønnekøen eller noe som helst sted, det har skjedd likevel.

³²⁰ Ja vel, fire. . . En, to, tre, fire, fem, seks, syv, åtte, ni, ti, elleve, tolv, tretten, fjorten, femten. Ja vel, seksten, sytten, atten, nitten, tjue. Er det noen jeg har ropt opp som har fått bønnekort og som ikke kan reise seg opp? Løft hånden din, du som har fått et kort og ikke kan reise deg opp. Ja vel.

. . . bare tro,

Jeg kan se stakkars, lille, gamle Anne Jeanne som satt, og spilte det nesten hele natten, en gang. Jeg ønsker at alle skal sitte helt stille og ærbødig, som dere vet.

. . . bare tro;

Nå, bønnekort en til femten, tror jeg det var.

. . . bare tro,

Det er blitt en litt stor flokk her, så la oss—la oss bare begynne. Hva sier du?

. . . mulig. . .

³²¹ En, to, tre, fire, fem, seks, sju, åtte, ni, ti. . . Nå, dere er blitt for mange. Der er flere enn vi ropte opp. Det er greit. Stå bare stille, akkurat der du er. Ikke la noen bare. . . du vil bli. . . Du vil bli bedt for, men bare. . . Ser du, bare vent til de roper opp ditt nummer. Så, du skjønner, vi vil ikke ha for mange stående her. Hvis Herren skulle gjøre noe, vil dere stenge for folk og de kan ikke se det, skjønner du. Gud velsigne dere.

La oss nå be for disse lommeterklærne mens de blir klare.

³²² Kjære Gud, her ligger lommeterklær som kommer fra de syke og lidende. Denne troen som vi nettopp har snakket om, Herre; Jeg husker at Du sier, i Bibelen, i Judas brev, “Kjemp oppriktig for den troen som en gang ble overgitt til de hellige.” Og fra de helliges legemer tok de lommeterklær, ikke fordi de var spesielle mennesker, men fordi de var troende mennesker. De var menn med samme lidenskap som vi har. De sa, “Elias” var slik og han “ba oppriktig om at det ikke skulle regne.”

Og, Gud, han ba *slik* for at folket skulle omvende seg. Du åpenbarte det for ham å be for dem, å be på den måten for å oppfylle Ditt Ord. Ingen tvil om at du viste profeten en visjon. Og, Herre, i kveld ber jeg for disse menneskene å bli helbredet. Jeg er ikke Elias, han ble tatt inn i Himmelen, men hans Liv og Ånd lever fortsatt videre. Så vi ber, kjære Gud, at Du skal ære Ditt folks bønner. Og ære oss alle nå som vi vil be for disse lommeørklærne, at når de blir lagt på de syke vil de bli friske.

³²³ Vi innser, Far, at vi er en—en døende generasjon av mennesker. Vi er på vei. . . ansikt til—ansikt med Evigheten. Verden har blitt sinnssyk. Mordere; små jenter blir skåret i stykker og voldtatt. Folket, menn bærer håret likt kvinner, kvinner likt menn, de er bare forvrengte. Menneskeheten dør. Verden dør. Alt dør. Menigheten dør.

³²⁴ O Gud, bring Liv. Bring Liv. O Gud, troens Liv. Åpenbar for disse mennesker, Herre. Jeg kan bare be og legge hendene mine på dem. Men Du er den Ene som kan helbrede dem, og Du alene kan helbrede dem. Jeg ber om at Du vil, Far, hver og en av dem. Gi det, med hendene mine på dem, ber jeg av hele mitt hjerte; i Jesu Kristi Navn, helbred disse mennesker. Amen.

³²⁵ Nå, fungerer denne mikrofonen, broder? Hører dere det bra nå? Kan alle høre det? Løft opp din hånd? Ja vel. Nå, på en eller annen måte, går mitt hjerte ut til disse menneskene her, som sitter her i denne—denne stolen, senger og bærer. . . de “fikk ikke engang et bønnekort.” Ser dere? Men, se, broder, se, disse menneskene har fått bønnekort, men det betyr ikke at de kommer til å bli helbredet. Det er mennesker som sitter der ute i forsamlingen, kanskje, det—det—det betyr ikke at de—de—de kommer til å bli helbredet. Det—det betyr ikke at—at de vil eller ikke vil bli helbredet. Det hele avhenger av deres tro på Gud. Hvor mange vet at det er sant? Det er det hele, kun deres tro til Gud. Vel, nå, hvor mange vet at dette er sant? Uansett hvor religiøs du er, hvor god eller hvor dårlig du er, med mindre Guds nåde sender det inn i ditt hjerte, vil du aldri bli frisk. Nå, hvor mange vet at Gud har gjort det, har gjort det hele tiden, store mirakler, tegn og undre? Og nå, du kommer i kveld, står i denne køen, ikke fordi du var utvalgt til å stå i denne linjen av Gud, slik er det ikke; du fikk bare et bønnekort, bare skjedde å være ved din. . . [Blankt område på lydbåndet—Red.]

³²⁶ Prosedyren er helt nøyaktig lik min hederlige broder Gerholtzer her, som startet sin tjeneste for mange år siden. [Blankt område på lydbåndet—Red.] . . . med tro på Gud, og tror på Gud, at Gud helbreder de syke ved tro. Og det har aldri forandret seg, men Gud har lagt til på denne siste dagen, gaver, gaver som Han lovet. Gud gjorde det for- . . . ikke fordi Han måtte det, men fordi Han lovet det. Og hvis Han lovet, så må Han gjøre det; fordi Han må holde Sitt Ord.

327 Og Han lovet deg den samme tingen, det er, “Hvis du kan tro at det vil skje.” Hvis du ikke kan tro Det, vil det bare ikke skje. Nå, jeg kan ikke få deg til å tro, heller ikke kan du få deg selv til å tro. Gud må gi det til deg. Det er en Guds gave, å tro. Ikke din tro, Guds tro. Din intellektuelle tro kan kanskje tro det fint, men med mindre Guds tro er nede i ditt hjerte. . . Ser du, din intellektuelle tro kan akseptere, å gjøre det. Og bare hold fast å tro det av hele ditt hjerte inntil Gud åpenbarer det til deg. Skjønner? Bare fortsett å tro det inntil Gud åpenbarer det. Men inntil Han åpenbarer det. . .

328 Du sier, “Broder Branham, hva var det du sa der?”

329 “Ja, sir!” Gud sendte en profet opp til Esekias og sa til ham, “Du kommer deg ikke ut av den senga, SÅ SIER HERREN. ‘Du kommer til å dø der på den sengen.’” Stemmer det?

330 Men den profeten vendte. . . eller den kongen vendte ansiktet sitt mot veggen, og gråt sine bitre tårer, og sa, “Herre, jeg trenger femten år til. Jeg bønnfaller Deg, Herre, om å høre meg.” Nå, kongen var den største mannen i verden, i politikk; men, profeten var det, i Guds øyne. Det var Guds konge; men det var Guds profet. Så, Gud åpenbarte for profeten å ta noen. . . koke noen. . . [Blankt område på lydbåndet—Red.] Du vet, forstår dere?

331 Nå, slik at du kanskje forstår nå, fordi jeg har forkynt fra Skriften her, “Som det var i Sodomas dager, slik skal det være ved Menneskesønnens komme.” I dagene da menigheten blir åpenbart? Nei! “I dagene da Menneskesønnen blir åpenbart.” Hva menes med *åpenbart*? Gjort kjent! Er ikke det rett? Åpenbart! Dagen da Menneskesønnen blir åpenbart, det vil være en dag lik Sodoma og Gomorra. Er det riktig?

332 Nå, se hva som skjedde. De hadde to hoved-budbærere der nede i Sodoma og Gomorra, fordi der var en gjeng med lunkne kristne der nede. Er det riktig? Og de hadde to hovedbudbærere (lytt nå nøye) nede i Sodoma og Gomorra, som forkynte. Men en av dem sto her ute med Abrahams gruppe. Stemmer det?

333 Se nå! Vi har aldri, i hele kirke-historien, noensinne hatt en universell budbringer til menigheten hvis navn sluttet med h-a-m, inntil nå: G-r-a-h-a-m, som er seks bokstaver, G-r-a-h-a-m. Men Abrahams navn ble stavet, A-b-r-a-h-a-m, sju bokstaver. Skjønner? Så den universelle kirken, som har menneskets bokstav, seks, menneskelaget organisasjon, har nå mottatt sin budbærer. De har hatt en Sankey, Moody, Finney, Knox, Calvin, og så videre, men aldri en “h-a-m.” Stemmer det? Men de har fått det, og han er en budbærer, sent av Gud, og han hamrer på de veggene så hardt som han kan, “Kom ut herfra! Omvend dere eller forgå!”

334 Men husk, den Utvalgte, forutbestemte, forordinerte pakten, med Abraham og hans gruppe, fikk en Budbærer,

også. Hm-hm. Se hva Han gjorde. Han ga dem et tegn på at tiden var nær for ilden å falle. Nå, det er ild vi ser etter nå, atom-ild, Guds vrede.

335 Nå, den Budbæreren gjorde noe. Han snakket om en kvinne som Han hadde sin rygg vendt til, og fortalte henne—og fortalte henne at hun tvilte på hva Han sa, fortalte henne om hennes tilstand og hva som skulle skje. Stemmer det? Sa Han at Menneskesønnen ville åpenbare Seg Selv på samme måten på den dagen? Vel, tror dere at det er Sannheten?

Vel, her står en kvinne . . .

336 Og i den usynlige foreningen mellom Menigheten, Bruden med Kristus, den Budbæreren er her nå, som er Jesus Kristus, den samme i går, i dag, for evig.

337 Nå, Han taler kun gjennom Sine profeter. Bibelen sier det! “Han gjør aldri noe uten at Han først gjør det kjent til Sine profeter.” Amos 3:7. Han har alltid gjort det. Han endrer ikke Sitt mønster. Skjønner? Og profeten kan bare si, hvis han er sann, hva Gud forteller ham. Er det riktig? Det stemmer.

338 Nå, tror du Han kunne fortelle meg hva som er i veien med denne kvinnen før jeg engang har sett på henne? Tror du det? Vel, hun lider av kreft. Det stemmer. Det er på brystet hennes. Hun har en gutt, hun tenker på, han lider av en slags mental lidelse, nervøs lidelse, og komplikasjoner. Det stemmer. Tror du det? Og det er sant, er det ikke? Tror du nå at din tro, er forankret, ved å si det, at du har fått det, at du kommer til å ha det? Gå så, og Herren Jesus vil gjøre deg frisk. Skjønner? Ja. Skjønner? Tror du? Av hele ditt hjerte?

339 Nå, tror dere, uten at jeg ser på denne kvinnen, at Herren Jesus kan fortelle meg hva hennes problem er? Hvor mange tror det? Nå, dere vet . . . og jeg har aldri noen gang . . . jeg . . . den eneste tingen, jeg har bare sett er et skjørt. Jeg vet ikke, kunne ikke fortelle om det var en mann eller kvinne; bare ved å stå her. Jeg ønsker at hun skal tro. Tror du, dame? Her, pasienten, tror du? Løft opp din hånd hvis du tror. Hvis du tror av hele ditt hjerte, kan du ha den babyen som du ber Gud om. Skjønner? Skjønner? Tror du? Har du tro i Gud? Nå, det leger ikke, det bare identifiserte. Det er gjerningene som identifiserer troen på Guds Nærvær, Hans Ord manifestert.

340 Denne kvinnen ønsker en stor ting, også. Det er ikke en baby, men hun ønsker Dåpen i den Hellige Ånd. Jeg vil fortelle deg hva du skal gjøre. Hvis du kvitter deg med de sigarettene, vil Gud gi deg Dåpen i den Hellige Ånd. Gå, tro Det, skjønner. Tror du? Har du tro i Gud?

341 Denne mannen som står her, er en mann jeg aldri i mitt liv har sett. Jeg kjenner ham ikke, men han lider av noe som er galt i brystet hans. Han falt og det var det som gjorde det, for ikke

lenge siden. Han er ikke herfra, han kommer fra Arkansas. Han er en predikant. Dra hjem, og forkynn Evangeliet. Skjønner? Skjønner? Skjønner? Jeg har aldri sett mannens ansikt.

³⁴² Det står en kvinne her, jeg kjenner ikke kvinnen, har aldri sett henne i mitt liv. Gud kjenner henne.

³⁴³ Hvis Han kan åpenbare hva hennes problemer er, eller noe om det, vil dere tro? Alle sammen? Dette er bare en gjerning som identifiserer den troen jeg har for å forkynne hva jeg har fortalt dere om, i kveld. Det er hva Gud åpenbarte, og dette er gjerningene som beviser Det. Nå, dere må ha tro for å bli friske.

³⁴⁴ Denne kvinnen her, jeg tror—jeg tror ikke jeg kjenner henne. Jo, jeg kjenner henne ikke men jeg kjenner noen som hun kjenner, fordi jeg ser ham stå her rett fremfor meg. Hun lider av hodepine. Er ikke det riktig, dame? Tror du at Gud vil helbrede deg? Pearry Greens søster. Det stemmer. Jeg har aldri sett henne i mitt liv. Det stemmer. Jeg så Pearry Green stå her, og se på meg, og gikk på *den* måten. Bare kom, skjønner. Riktig. Jeg vet ikke hvor Pearry Green og familie bor. Tror du? Hvor mye tror du? Hvis du kan tro, er alle ting mulig. Hvis du ikke kan tro, kan ingenting skje.

³⁴⁵ Den lille damen med grått hår, som sitter der og ser på meg, rett her, tror du Gud? Tror du at Gud kan åpenbare for meg hva du tenker på? Fått en svulst på brystet. Tror du at Gud kan ta den bort fra deg? Ja. Ha tiltro og tro. Nå, hva berørte hun?

³⁴⁶ Kvinnen som berørte kanten av kappen Hans, Bibelen sier... Dere som ønsker å se i Bibelen, Han sier, "Han er en Yppersteprest som kan ha medlidenhet med våre skrøpeligheter." Er ikke det riktig? Han er den Ypperstepresten og Han står rett her, folk berører Ham nå.

³⁴⁷ Der er en liten, tynn kvinne, som løftet opp hånden sin, som sitter rett her. Jeg har aldri sett henne før i mitt liv, men hun berørte akkurat da noe. Her er hva det er. Hun ber til Gud. Hun har problemer i brystet, hun har også magetrøbbel. Gud helbredet deg, hvis du vil tro Det. Du må tro. "Alle ting er mulig for dem som tror."

³⁴⁸ Det er en mann som sitter langt der bak, og som ser denne veien (omtrent den andre raden, som er denne veien), som lider av astma. Tror du Gud vil helbrede deg, sir? Hvis du tror Det, vil Gud gjøre deg frisk. Du kan ha hva du ber om, hvis du tror Det.

³⁴⁹ Det er en kvinne som sitter rett her, og ser på meg, her tvers over, gråhåret. Hvis du tror av hele ditt hjerte... Tror du Det? Ja vel, det galleblære-trøbbelet vil forlate deg da, hvis du tror Det.

³⁵⁰ Hva tror du om Det, du som ligger her på båren? Tror du at Gud kan helbrede deg? Hvis Gud vil fortelle meg om ditt problem, vil du tro Ham? Hvis du tror, vil den kreften forlate deg og du vil bli bra. Hvorfor står du ikke opp, og tar din

seng, og drar hjem? Tror du? Vil dere alle sammen tro? Vel, nå, hva med rett nå? Har Gud lagt den troen i deres hjerter? Løft deres hender, alle her inne. Hvis Gud la den troen inn i deres hjerter, så la oss legge hendene på hverandre, rett ned gjennom hele rekka her. Legg hendene deres på . . . Rett nå, raskt, mens den Hellige Ånd beveger seg, legg hendene deres på hverandre. Mannen har reist seg, løper nedover rekken, og ber for andre.

³⁵¹ La oss reise oss på våre føtter og gi Gud lovprisning, alle sammen. Det er ikke nødvendig å gå noe videre. Identifiser Jesus Kristus, den samme i går, i dag, og for evig. Dere, hva enn deres lidelser måtte være, hva enn det er, hvis dere tror Ham, stå på deres føtter, rett nå, og tro.

³⁵² Allmektige Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud, Jakobs Gud, send ut Din kraft og helbred denne gruppen med mennesker akkurat nå, i Jesus Kristi Navn. Amen.

Lovet være Gud! Gud velsigne dere.

GJERNINGER ER TRO UTTRYKT NOR65-1126

(Works Is Faith Expressed)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk fredag kveld, den 26. november 1965, i Life Tabernacle i Shreveport, Louisiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2015 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org